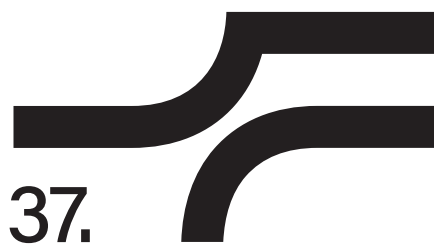

20—25/09/2024

Film Festival Finále Plzeň

Pavla Beretová o Roku vdovy a Amerikánce

Rozhovory:

Mariam Khundadze

Václav Neužil

Michael O'Connor

Lenka Tyrpáková

Filmy v soutěži

Nová sekce Ženy a film

Tipy z doprovodného programu

Festival pro celou rodinu

Plzeňský kraj na filmovém plátně

Hlavní partner festivalu
a chytrých řešení

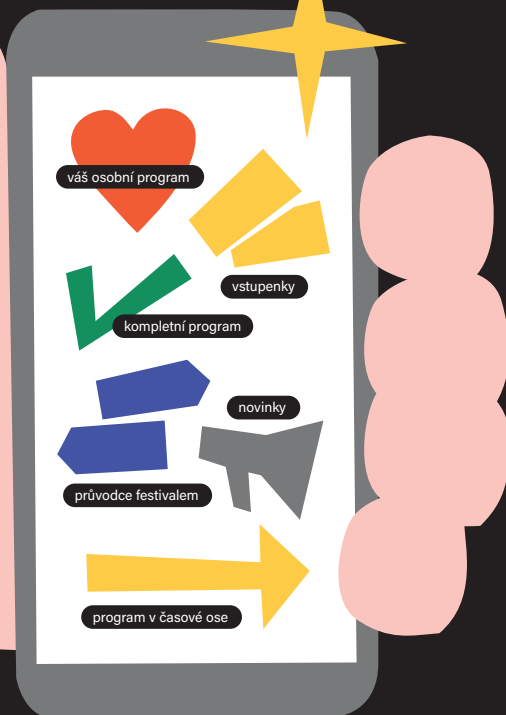
STAHUJTE APLIKACI
PRO SVÁ MOBILNÍ ZAŘÍZENÍ
TADY

Download on the
App Store

GET IT ON
Google Play

Úvodní slovo

Filmy
Inspirace
Nadšení
Atmosféra
Lidé
Energie

To mě napadne, když se zeptáte, co pro mne znamená filmový festival Finále Plzeň. Již devět let Vám s naším týmem přinášíme ty nejzajímavější snímky (nejen) české kinematografie a usilovně se snažíme, aby každý ročník byl lepší než ten předchozí.

Letos jsme například oslovili několik filmařek, aby vybraly výrazné ženské osobnosti ze světa filmu, které je inspirují a rády by jejich práci přiblížily širšímu publiku, abyste i Vy mohli objevit něco nového. K mé velké radosti mám pocit, že se do českého filmu opět vrací nadšení – tvůrců i diváků. Nastupuje nová silná generace, která se nebojí točit o složitých, citlivých nebo opomíjených tématech a umí to dělat v komorním i velkolepém pojetí. A my pro Vás pečlivě vybíráme celý program, abyste nic podstatného neminuli.

A k tomu ta festivalová atmosféra... To je asi ten největší bonus, který Vám můžeme dát. Setkání s tvůrci, plné festivalové centrum, spousta doprovodných akcí, skvělá káva i drinky, společné chvíle se starými i novými přáteli, to Vám Váš obyvák (i když ho máte rádi) nenabídne.

Pokračujeme také v projekcích pro neslyšící a v programu pro děti, protože podle nás by tu film měl být pro všechny. Dramata, komedie, velkolepé thráky, minoritní snímky, dokumenty i krátké studentské filmy – chceme, aby náš program měl pro každého něco.

A energie? Tu festivalu dáváme, nejen já, ale celý náš tým, celoročně. A on nám ji během těch šesti festivalových dní bohatě vrátí. Plné sály, usměvavé tváře, vášnivě debatující diváci a silné filmové zážitky. To je důvod, proč to děláme. A i 37. ročník bude stát za to! Věřte mi.

Budete koukat!

To Vám slibuje Vaše

Eva Veruňková Košařová
ředitelka festivalu

Festivalová aplikace

Stáhněte si naši festivalovou aplikaci a mějte všechny důležité informace o Finále pěkně pohromadě a dostupné na pár kliknutí.

Aplikace nabízí přehledný program po dnech, detailní anotace k filmům, seznamy delegací a možnost koupit si vstupenky bez čekání ve frontě.

Navíc si můžete vytvořit vlastní plán filmů a používat QR kód místo papírové vstupenky. Aplikace vás také informuje o aktuálním dění na festivalu a poskytne vám přístup k festivalovým novinám. Díky offline režimu vás nezastaví ani špatný signál nebo nedostatek dat. A také nám pomůžete šetřit papír tím, že se bude tisknout méně vstupenek. Aplikace Finále Plzeň je k dispozici ve verzi pro Android i iOS.

Vstupenky stále výhodně!

Vstupenku na festivalovou projekci pořídíte za 110 Kč. Pokud si zakoupíte akreditaci, cena jednoho lístku bude ještě výhodnější. Festival Pass, který platí po celou dobu festivalu stojí 850 Kč a získáte za něj až 20 vstupenek na libovolné projekce.

Pokud se chystáte na Finále strávit jen víkend, doporučujeme náš Weekend Pass za 600 Kč. V tomto případě máte možnost výběru 12 vstupenek na libovolné projekce.

Studentům do 30 let včetně a členům Asociace českých filmových klubů nabízíme zlevněnou akreditaci za 500 Kč a studentům filmových škol a oborů za 150 Kč.

Děti do 6 let, které nemají vlastní sedadlo, mají na festival vstup zdarma.

Předprodej vstupenek a akreditací začne 6. září 2024 v 9 hodin.

Pro aktuální informace navštivte naše webové stránky www.festivalfinale.cz nebo náš Facebook či Instagram.

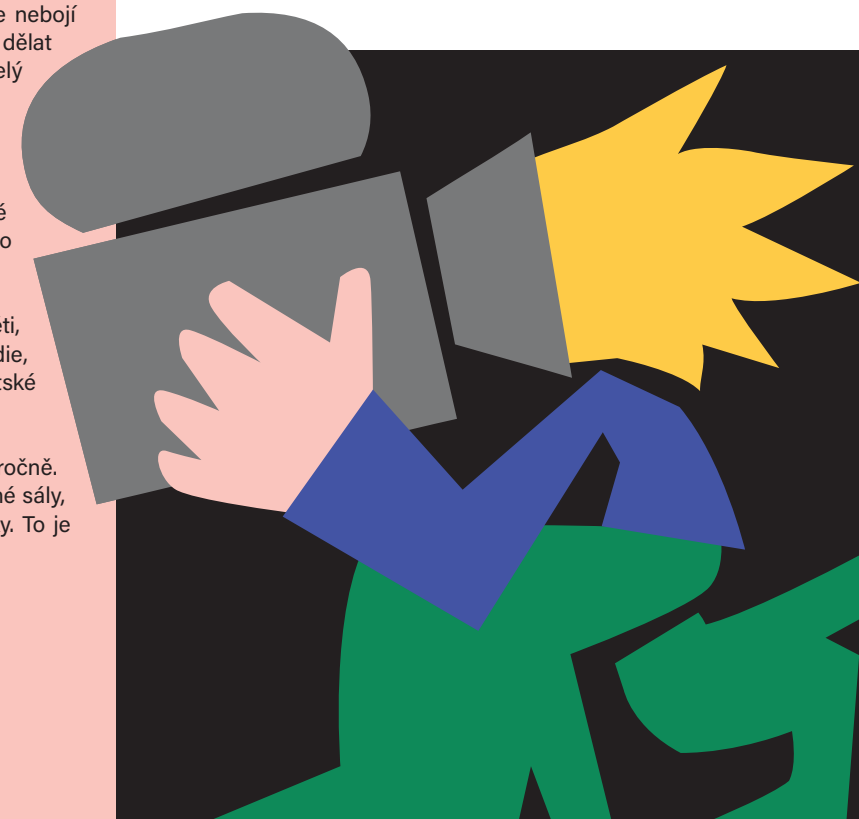
Dnešek je jen začátek

ARICOMA

Špičkové technologie nemusíte
sledovat jen na plátně.

#1 v podnikovém IT

aricoma.com

Autenticita, aktuálnost, osobitosť zpracováňí – tajemství úspěchu českých filmů

S naší uměleckou ředitelkou Lenkou Tyrpákovou jsme si povídali o přínosu mezinárodních porot, o nadějných debutujících tvůrcích i o novinkách, na které se můžete těšit v rámci 37. ročníku. Jak české filmy zapadají do světového kontextu a co festival letos nabídne svému diváctvu?

Když se řekne Finále Plzeň – co tě jako první napadne?
Nekonečné množství podob českého filmu.

Jaké výhody vidíš v tom, že filmy v soutěži hodnotí mezinárodní poroty?
Mezinárodní poroty, složené z filmových odborníků a odbornic z nejrůznějších oblastí, mohou českým filmařům a filmařkám poskytnout tolik potřebný pohled zvenčí. Pomáhají zasadit české filmy do celosvětového audiovizuálního kontextu a dávají domácím profesionálům a profesionálkám zpětnou vazbu týkající se aktuálnosti a srozumitelnosti jejich témat či originality jejich formálních přístupů.

Letos se mezi soutěžními filmy sešlo poměrně hodně debutů. Můžeš nám o nich prozradit něco více, čím jsou pozoruhodné?
Osobně mám velkou radost z toho, kolik talentovaných tvůrců*kyň nastupující generace se na Finále letos napříč soutěžními sekcemi představí. Často jde o filmy, které již zabodovaly v zahraničí, prosadily se do selekcí významných světových festivalů a potvrzují, že zdejší filmaři*ky mají světu co nabídnout. Animovaný debut Kristýny Dufkové Život k sežrání si odvezl cenu z prestižního festivalu animovaných filmů v Annecy, Mord debutujícího Adama Martince a Od marca do mája režiséra Martina Repky byly oceněny porotami na MFF v Karlových Varech, debut Vojtěcha Strakatého After Party uvidí diváci čerstvě po jeho světové premiéře na jednom z nejvýznamnějších světových festivalů, v Benátkách. A to je jen výsek filmů, které letos na Finále soutěží. Často jsou i důkazem toho, že aby měl český film úspěch, není nutně potřeba velký rozpočet či nějaká rozmáchlost, ale spíše autenticita, aktuálnost sdělení či osobitosť jeho zpracování.

Zahajovacím snímkem bude film Veroniky Liškové Rok vdovy, který zachycuje, co pro duši i každodenní život člověka znamená ztráta životního partnera. Proč padla volba zrovna na tento film?
Věřím, že je to film, který divákům poskytne hluboký zážitek, umožní jim seznámit se s hraným debutem talentované filmařky a zároveň jde o film, který vznikl s podporou Plzeňského kraje. Ztráta blízkého člověka, či obecně smrt, jsou stále do určité míry tabuizovaná témata, přitom touto zkušeností si prošel v určité podobě téměř každý z nás. Rok vdovy je nesmírně silný snímek, který tuto zkušenost zachycuje velmi citlivě, s hlubokým pochopením pro vnitřní prožívání hlavní hrdinky, a zároveň přibližuje i aspekt, o kterém se ve filmech často nemluví, a to je administrativní zátěž, která je s odchodem blízkého často spojená. Veronika Lišková bohatě využívá své dokumentaristické zkušenosti a spolu s Pavlou Beretovou, excelující v hlavní roli, provádí publikum jednotlivými fázemi truchlení a ukazuje, že na jeho konci čeká i něco nového.

Novinkou je nesoutěžní sekce Ženy a film. Jak vznikl nápad mít na festivalu tuto novou sekci a na které osobnosti a filmy se festivalové návštěvníci mohou těšit?
Prvotní idea asi vznikla díky pocitu, že je u nás ve filmovém průmyslu mnoho mladých talentovaných žen různých profesí, které by si zasloužily dostat na festivalu větší prostor a možnost komunikovat s publikem. Dlouhodobě sleduji a vážím si toho, co dělají producentky Julie Marková Žáčková a Dagmar Sedláčková v Girls in Film (GIF), a tak byla spolupráce s nimi v rámci této sekce jasnou volbou. Diváci*čky se mohou těšit, že jim Julie s Dagmar představí neprávem opomíjenou režisérku Evu Sadkovou a její film Proměny nože s Ivou Janžurovou v hlavní roli. Režisérka Diana Cam Van Nguyen jako inspirativní osobnost představí producentku Pavlu Janouškovou Kubečkovou a výrazný dokument Jednotka intenzivního života, za nímž Pavla producentsky stojí. Herečka Alžběta Malá si vybrala Indiánské léto, kde herecky debutovala Tatiana Dyková, a přibliží ji divákům jako svou hereckou inspiraci. Kameramanka Klára Belicová si zvolila vizuální umělkyni Adélu Babanovou a společně s ní diváky zasvěť do její tvorby prostřednictvím tří krátkých filmů, které Adéla režírovala.

Finále je přehlídkou toho nejlepšího, co se v České republice za poslední rok natočilo, ale program nabídne také koprodukční snímky, výběr z německých filmů a v letošním roce si „zazoomujeme“ na pobaltskou kinematografii. Které snímky bys za sebe doporučila určitě neminout?
Myslím, že celkově je letošní program hodně silný i pokud jde o snímky vzniklé v rámci minoritních koprodukcí, ať jsou to třeba ukrajinské filmy Redakce a Kyslíková stanice, estonský poetický dokument Ledová cesta či tragikomedie s typicky balkánským humorem Spolu na věky. Dále se diváci*čky mohou těšit na výrazné filmy, které se v Čechách natáčely, jako jsou Bastard s Madsem Mikkelsenem v hlavní roli, či Jeden život, v němž Anthony Hopkins ztvárnil českému publiku dobře známou postavu Nicholase Wintona. V sekci Zoom by divákům*čkám určitě neměla uniknout litevská romance Jako nikdo jiný, jejíž režisérka Marija Kavtaradze je letos členkou mezinárodní poroty, či estonský dokument zvoucí na návštěvu tradiční sauny ve filmu Sestry z kouřové sauny.

Co si na Finále nejvíc užíváš?
Na festivalu si užívám vlastně všechno. Od ranní cesty přes historické centrum Plzně, po kávu u Waltra až po setkávání s filmaři*kami a publikem. Těší mě, že je festival místem plným nejrůznějších shledání, navazování nových kontaktů a přátelství, debat o filmech, ať těch následujících bezprostředně po projekcích, tak těch neoficiálních, které často pokračují dlouho do noci. Moc se těším se na zpětnou vazbu na filmy od mezinárodních porot a taky jsem zvědavá, jak budou fungovat novinky, které máme letos v programu.

Soutěžní filmy

Přinášíme vám přehled českých filmů, televizní a internetové tvorby z let 2023 a 2024, které se utkají v soutěži o Zlatého ledňáčka.

Soutěž celovečerních hraných nebo animovaných filmů

After Party
Vojtěch Strakatý

ČESKÁ PREMIÉRA

do světa pornoprůmyslu... Celovečerní debut Natálie Císařovské je inspirován skutečným příběhem úspěšné sportovkyně Andrey Absolonové, která byla po úrazu nucena přerušit sportovní kariéru a stala se neméně úspěšnou pornoherečkou známou pod pseudonymem Lea De Mae. Citlivě vystavěné psychologické drama, tematizující vztah k vlastnímu tělu i poodhalující praktiky pornoprůmyslu, mělo premiéru v sekci Critics' Picks na festivalu Tallin Black Nights.

Mord
Adam Martinec

Do severomoravské vesnice se jako každý rok sjíždějí členové rodiny k tradiční zabijačce. Přípravy nejsou zrovna hladce a vůbec všechno se zdá být letos složitější. Nevyřčené věty, napjaté vztahy, neschopnost komunikace. Možná všechno aspoň na chvíli vyřeší panák domácí pálenky... Adam Martinec slavil úspěchy už se svými krátkými filmy Cukr a sůl či Anatomie českého odpoledne, za který získal Českého lva i Cenu české filmové kritiky. V celovečerním debutu zavádí diváky na Krnovsko, do míst, kde vyrůstal, a s barvitým ansámblem herců i neherců (do role Karla obsadil vlastního otce, Karla Martince) buduje autenticky tragikomický mikrosvět rázovitých vesničanů i bolavých duší. Porota karlovarského festivalu film oceníla Zvláštní cenou poroty.

Noční klid
Michal Hogenauer

M. (Pavel Gajdoš) je muž ve středních letech s reprezentativní prací, dokonalým bytem i přítelkyní

(Judit Pecháček). Jednoho dne při návratu ze služební cesty na letišti zahlédne při policejní kontrole podezřele vyhlížejícího muže tmavé pleti. Následné setkání s neznámým a krátká výměna slov spustí řetězec událostí, které postupně oťesou hrdinovými jistotami a došavdním pocitem bezpečí... Režisér Michal Hogenauer se po svém debutu Tiché dotyky, který měl premiéru na karlovarském festivalu, vrací s filmem výrazně žánrovějším a předkládá publiku thriller s prvky absurdního humoru, tematizující strachy zakořeněné v současné západní společnosti.

Od marca do mája
Martin Pavol Repka

PŘEDPREMIÉRA

Ve starém venkovském domě žije pětičlenná rodina. Trojice dospívajících sourozenců už pomalu vede vlastní život a rodiče se pozvolna připravují na to, že jim děti brzy vyletí z hnízda. Nečekaná zpráva o matčině těhotenství zasáhne do života všech členů domácnosti... Oproti tradičním rodinným dramtům, zkoumajícím dysfunkční vztahy mezi členy rodinného společenství, přichází debutující režisér Martin Repka s něčím diametrálně odlišným. Předkládá divákovi intimní portrét jedné rodiny, jejíž vztahy jsou prochnuté vzájemnou láskou, respektem a vřelostí a obohacené o jejich vnitřní duchovní bohatství. Snímek si z karlovarského festivalu, kde soutěžil v sekci Proxima, odvezl Zvláštní uznání poroty.

Rok vdovy
Veronika Lišková

SVĚTOVÁ PREMIÉRA

Když tlumočnice Pavla jednoho dne zvedá telefon, netuší, že se

dozví zprávu, která jí obrátí život naruby. Její manžel náhle zemřel a z ní je vdova. Pavla je vystavena přívalu emocí, musí tu být i pro svou dospívající dceru a pro tchýni a kromě toho se na ni valí nekonečná řada administrativních úkonů... Veronika Lišková, ceněná dokumentární režisérka, se se spoluscenáristou Eugenem Liškou ve svém hraném debutu inspirovala deníkovými zápisky Zuzany Pokorné. Ta v nich popisovala šok ze ztráty blízkého člověka i vyčerpávající boj s byrokracií, s nímž se pozůstalí často potýkají. Režisérka Lišková spolu s Pavlou Beretovou v hlavní roli citlivě, bez patosu a klisé, přibližují hrdinčin vnitřní svět a spolu s ní nás provádějí jednotlivými fázemi truchlení, které se střídají na pozadí měnících se ročních období a vedou až ke konečnému přijetí a vnitřnímu přerodu.

Světýlka
Beata Parkanová

Je ospalý letní den, ale šestiletá Amálka cítí, že tenhle den není jako každý jiný prázdninový den. Rodiče jí něco tají, zavírají se v pokoji, za zavřenými dveřmi zvyšují hlas, a to nevěští nejspíš nic dobrého... Beata Parkanová již ve svých předchozích dvou snímcích podrobila soustředěně analýze rodinné vztahy, za drama Slovo, v pořadí druhý z nich, získala v roce 2022 na MFF v Karlových Varech Cenu za režii. Ve Světýlkách přichází s novou optikou – divákovi v tomto intimním, lyrickém snímku tentokrát pohledem šestiletého dítěte přibližuje zlomový okamžik. Okamžik, kdy si hlavní hrdinka uvědomuje, že vztah jejích rodičů je v krizi, a v jejím doposud bezpečném světě se objevují trhliny.

Vlny
Jiří Mádl

Píše se rok 1967. Tomáš a Pavel jsou bratři vyrůstající bez rodičů – starší Tomáš se v šedi komunistického Československa snaží hlavně na sebe neupozorňovat,

jeho mladší bratr, student Pavel, má však mnohem odbojnější povahu. Závanem svobody je pro něj vysílání Redakce mezinárodního života Československého rozhlasu, jemuž šéfuje Milan Weiner. Když je vypsán konkurz na místo v redakci, je to výzva, kterou nelze odmítnout... Jiří Mádl, inspirován americkými vzory, přináší v českém prostředí nevídanou epickou podívanou a připomíná pozapomenutou kapitolu českých dějin, na niž můžeme být hrdí. Příběh o svobodě a osobním hrdinství je třetím snímkem, na němž se Jiří Mádl podílel jako režisér a scenárista; na karlovarském festivalu, kde měl letos premiéru, za něj získal Diváckou cenu.

Život k sežrán
Kristina Dufková

Dvanáctiletý Ben tráví dny podobně jako jeho vrstevníci. Hraje s kamarády v kapele, ale ze všeho nejradši pobývá v kuchyni a své kulinární výtvary pak s láskou konzumuje. Po návratu z prázdnin se však ukáže, že ručička na váze už překročila alarmující hranici. Ben začíná s podporou kamarádů svádět boj s nadváhou a zároveň prožívá první okouzlení... Animovaný celovečerní debut Kristiny Dufkové je adaptací populární stejnojmenné knihy spisovatele Mikaella Olliviera. Stejně jako francouzská předloha s nadhledem a humorem otevírá závažnější témata, ve filmu pak doplněná o okouzující hudební složku, za níž stojí Michal Novinský a Jiří Macháček. Život k sežrán měl premiéru na prestižním festivalu animovaných filmů ve francouzském Annecy, z nějž si odvezl cenu ze soutěže Contrechamp.

Soutěž dokumentárních filmů

Hranice Evropy
Apolena Rychlíková

Apolena Rychlíková v roce 2017 natočila ceněný dokument Hranice práce. Teď se ke konceptu vrací a rozšiřuje ho o další vrstvu. Hranice Evropy se již nevěnují pouze české perspektivě, tématy se však tolik neliší – novinářka Saša Uhlová si nasazuje brýle se skrytou kamerou a umožňuje nám nahlédnout do podmínek levné pracovní síly napříč Evropou. Jak se liší podmínky na německé farmě, v irském hotelu nebo ve francouzské pečovatelské službě? Dokument v době silící pracovní migrace reprezentuje poctivou novinářskou práci, v současné společnosti tak důležitou.

Ještě nejsem, kým chci být
Klára Tasovská

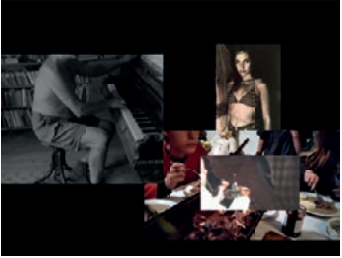
Koláž tří tisíc fotek a deníkových zápisů zachycuje život a dílo mezinárodně uznávané fotografky Libuše Jarcovjákové. Kdo všechno zanechal stopy v jejích fotografiích? A jakou stopu v nich zachovala ona? Kolážovitá struktura a tematicky stříhané fotografie představují ucelené kapitoly z jejího života a fungují zejména jako esej o osobní svobodě a hledání domova – byla to také právě ona, kdo dal v českém kontextu příležitost vyniknout homosexuálním menšinám. Dokumentární portrét režisérky Kláry Tasovské premiéroval na filmovém festivalu Berlinale, kde sklídil nadšené ohlasy.

Jiříkovo vidění
Marta Kovářová

„Tati? Budeme natáčet dokument!“ Režisérka Marta Kovářová se ve čtyřiceti letech rozhodla natočit svůj první film, zatímco prožívá environmentální žal a její otec luští sudoku. Neměli by radši společně zachraňovat planetu? Měli. A tak jdou. Vyrážejí do ulic, do lesů, na klimatické summity a zpívají písně s texty plnými bolestivé ironie. Výsledkem díky tomu není jen očekávatelná depka, ale také optimistický a humorný dokument o naději a jedné specifické rodince vědců a umělkyně. Jiříkovo vidění získalo ocenění na festivalech MDFD Ji.hlava, Jeden svět a AFO.

Moje nebe je horší než tvoje peklo
Kateřina Dudová

V létě 2019 upadl divadelní režisér Jan Kačena do kómatu. Jeho partnerka Kateřina Dudová o něm natáčí film, dokument, esej, deník, báseň... tak trochu ho vyvolává zpátky. Dokumentuje věci a lidi, co jí ho nejvíc navracejí – trestaného rappera Tylera Durdenna, aktivistického malíře Tadeáše Pochmana a dokumentaristku Helenu Papírníkovou. Bezprostředně zachycuje život mladých bohémů, českého undergroundu a s nečekanou přesvědčivostí zobrazuje složitá témata psychických nemocí a závislostí všeho druhu. Snímek získal Zvláštní uznání v kategorii Česká radost na MFDJ Ji.hlava.

Pochcánek
Honza Hušek

Introspektivní dokumentární deník Jana Huška mapuje dospívání mladého chlapce na ploše několika let. Jak se proměňuje role mužství v době, kdy dochází k revizi jejího společenského statusu? Jak na nás působí vzory, vedle nichž vyrůstáme? Kam až nás za-

vádí strach z vlastní zranitelnosti? Hušek na vlastním životě zkoumá formující okamžiky svého dětství a zamýšlí se, odkud pramení potřeba naplňovat očekávání spojená s maskulinitou. Snímek vyhrál cenu za Nejlepší film na letošním FAMUfestu a také Nejlepší kameru v kategorii Česká radost na MFDJ Ji.hlava.

Světloplachost
Ivan Ostrochovský, Pavol Pekarčík

V Charkovském metru se před bombardováním schovává asi 1 500 lidí. Mezi nimi je i malý Nikita, který tu prožívá vlastní příběh. Jeho imaginace mění klaustrofobní prostory metra v dětská hřiště a pod zničenými ulicemi se rodí první lásky, ale i obyčejné okamžiky lidskosti, která v době války nabírá nový rozměr. Světloplachosti se umně daří balancovat na hranici hraného filmu a dokumentu.

Slovenský zástupce na Oscary vyhrál ocenění za Nejlepší dokumentární film na MFF ve Varšavě nebo Českou radost na festivalu Ji.hlava.

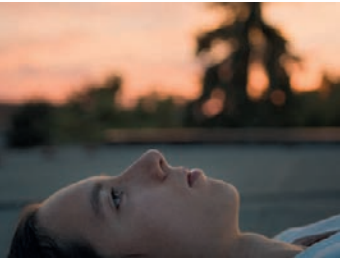
Šťastný člověk
Soňa G. Lutherová

Spisovatel a grafický designer Marvin Horvat žije se svým manželem a dvěma dětmi. Při pohledu na něj vidíme šťastného člověka. K tomu však vedla složitá cesta, která mohla ovlivnit fungování celé rodiny. Citlivě zpracovaný portrét transgender muže a jeho nejbližších natočila režisérka Soňa G. Lutherová, která se dlouhodobě

věnuje sociální antropologii – jako svůj debut natočila antropologický dokument Zatopené, ve své absolventské práci se zase zaměřovala na výzkum trans dětí na Slovensku. Jak se tranzice projevila na každodenním chodu rodiny?

Ta druhá
Marie-Magdalena Kochová

Johanka byla v rodině vždycky ta druhá. Vyrůstala ve stínu sestry s autismem, již rodiče i ona věnovali většinu svého času. S blížící se zkouškou dospělosti a nástupem na univerzitu se ale čím dál víc blíží okamžik, kdy bude muset upřednostnit vlastní budoucnost. Jen si musí opět připomenout, že tohle je i její příběh. Režisérka Marie-Magdalena Kochová v dokumentárním portrétu zachycuje neviditelný život skleněného dítěte, ke kterému ji inspirovala vlastní zkušenost, a doufá v zažehnutí celospolečenské diskuze.

Banáni, 1. díl Nečekaný nález
Vojtěch Moravec

Kokain místo banánů – takové překvapení čeká na skladníka Jirku v malém pohraničním supermarketu při vykládce zboží z Kolumbie. Nález nenahlásí policii, ale rozjede se svými kolegy lukrativní business s kokainovými plyšáky.

Dobré ráno, Brno! II, 1. díl
Jan Prušinovský

I ve druhé sérii úspěšného komediálního seriálu od Jana Prušinovského (MOST!, Okresní přebor) to na pracovišti brněnské české televize zase vře. Pod vedením mladého Vítka Šmardy sice sledovanost narůstá, ale zbytek produkce se rychle začíná rozpadat a hrozí katastrofa.

Extraktoři, 4. díl Bouře
Roman Kašparovský

Extraktoři jsou tým české zpravodajské služby operující v zahraničí. Pokud se český občan ocitne v nesnázích, mají za úkol mu pomoci a dopravit ho v pořádku domů. Scénář špionážního thrilleru Extraktoři konzultoval také investigativní reportér Jaroslav Kmenta.

Metoda Markovič: Hojer, 3. díl Poslední facka
Pavel Soukup

Skutečný příběh českého kriminalisty, který v 70. a 80. letech pomohl vyřešit nespočet krvavých

Soutěž TV a internetových projektů v kategorii seriálová tvorba

#annaismissing, 6. díl
Pavel Soukup

Neviděli jste Annu? Možná jste o ní slyšeli, je to známá influencerka. Anna nepřišla domů a už dlouho nezveřejnila žádné video. Dramatický thriller od tvůrců oceňovaného webseriálu #martyisdead vyhrál na Cenách české filmové kritiky cenu v kategorii Mimo kino.

Adikts, 2. díl Zkratky
Adam Sedlák

Drogy jsou zkratky. Režisér Adam Sedlák, který u kritiků i širšího publika uspěl už s počiny Semestr, Domestik a BANGER., se znovu zaměřuje na život mladé generace, tentokrát vysokoškolských studentů adiktologie.

Banáni, 1. díl Nečekaný nález
Vojtěch Moravec

Kokain místo banánů – takové překvapení čeká na skladníka Jirku v malém pohraničním supermarketu při vykládce zboží z Kolumbie. Nález nenahlásí policii, ale rozjede se svými kolegy lukrativní business s kokainovými plyšáky.

Dobré ráno, Brno! II, 1. díl
Jan Prušinovský

I ve druhé sérii úspěšného komediálního seriálu od Jana Prušinovského (MOST!, Okresní přebor) to na pracovišti brněnské české televize zase vře. Pod vedením mladého Vítka Šmardy sice sledovanost narůstá, ale zbytek produkce se rychle začíná rozpadat a hrozí katastrofa.

Extraktoři, 4. díl Bouře
Roman Kašparovský

Extraktoři jsou tým české zpravodajské služby operující v zahraničí. Pokud se český občan ocitne v nesnázích, mají za úkol mu pomoci a dopravit ho v pořádku domů. Scénář špionážního thrilleru Extraktoři konzultoval také investigativní reportér Jaroslav Kmenta.

zločinů – díky unikátní metodě výslechu se mu totiž u vrahů dařilo vyvolat pocit důvěry. Ale i on má ve svém životě slabé místo a tím je v jeho případě sériový vrah Ladislav Hojer.

Sedm schodů k moci, 6. díl
Jiří Chlumský, Martin Kopp

Tenhle příběh servírky Anny, která se vypracuje do nejvyšších pater politické sféry, je tak neuvěřitelný, že by se ve skutečnosti stát nemohl. Anebo mohl? Sedm schodů k moci se odehrává v zákulisí české politiky a vychází z letitých zkušeností investigativního novináře Josefa Klímy.

Sex o'clock, 2. série, 1. díl
Jan Bártek, Karolína Zalabáková

Rodinka Anenských se vrací v pokračování úspěšného komediálního webseriálu a její členové stále zažívají divoké roky svého života – od mladého Adama, jehož cílem je ztráta panictví, až po jeho otce, který se zamiluje do jiného muže.

To se vysvětlí, soudruzi!, 5. díl Paní, vy jste vdova!
Matěj Chlupáček

Slyšeli jste, že ve městě řádí oživlá břichomluvecká loutka? Viděli jste na vlastní oči tajemného kozlopíra? Levituje vaše dcera? Volejte Ústav paranormálních jevů – tým různorodých expertů vyšetří vaše nevšední problémy.

Vítěz, 1. díl
Jan Hřebejk

Ústřední postavou slovenského komediálního seriálu Vítěz je bývalý premiér, který se léta vyrovnává s klesající popularitou a také s vlastní rodinou.

Soutěž TV a internetových projektů v kategorii film a minisérie

Cesta do tmy
Jiří Svoboda

Uznávaný vědec uprostřed bílého dne přepadne frekventovanou banku, odpálí bombu a zajme skupinu rukojmích. Policie objekt velmi rychle obklíčí a začíná vyjednávat. Jaká je mužova motivace?

Iveta, 3. série, 2. díl Léto
Michal Samír

Iveta si už prošla vším. Pryč jsou doby, kdy se účastnila pěveckých soutěží, pryč je doba její největší slávy, kterou lemovaly duety s Petrem Sepešim a Karlem Gottem. A pryč jsou všechny její životní lásky. Iveta stojí na rozcestí a stále touží po štěstí. Musí se o něj pokusit. Alespoň kvůli svému synovi.

Tři zlaté dukáty
Mariana Čengel-Solčanská

Jednou za sto let se zakletá Julie vrací do světa živých. Vysvobodit ji mohou pouze tři zlaté dukáty, které nabízí kolemjdoucím. Zbývá jí ale už jenom jeden a její poslední nadějí se stává pastýř Juraj.

Vedlejší produkt, 1. díl
Peter Bebjak

Detektiv Josef se dostane k odloženému případu vraždy, která bude za 16 dní oficiálně promlčena. Rozhodne se proto případ vyšetřit. Jenže cesta k odhalení viníků vede pouze skrze nelegální metody vyšetřování.

PICHLER

REALITY GROUP

PRODEJTE S NÁMI VAŠI

NEMOVITOST BEZ STAROSTÍ

Pavla Beretová: Autenticita je pro mne důležitá v životě i v herecké práci

Herečku Pavlu Beretovou uvidíte na Finále na plátně hned třikrát. V hlavní roli tlumočnice Petry Svobodové v Roku vdovy, který je letošním zahajovacím filmem a zároveň soutěží o Zlatého ledňáčka. Dále v rakousko-českém filmu Konec mlčení a v očekávané Amerikánce. Jak Pavla přistoupila k roli Petry, která se vyrovnává s nečekanou ztrátou svého manžela? A v jakém žánru si po ztvárnění dramatických postav ve filmu a na divadle nejvíc odpočine?

Potkaly jsme se v létě, což je období, kdy se v Čechách točí hodně filmů a vlastně už ani neplatí, že by všechny divadelní scény měly prázdniny. Jak jste letošní léto strávila vy?

Zhruba po šesti letech jsem měla volněji, točila jsem jen seriál Limity růstu s Petrem Zelenkou. Byla to příjemná práce, vlastně by se dalo říct, že jsem tam jezdila na návštěvu za Alešem Hárou a Veronikou Khek Kubařovou, kteří se objeví v hlavních rolích. Bylo to pro mne vítané zpestření. Odehrála jsem také pár představení Wericha na Kampě a jinak jsem měla úplně volno. Rozhodla jsem se letos, že nikam nepojedu, že nebudu nic vymýšlet. A tak jsem většinu času strávila na chalupě a bylo to skvělé!

S angažmá, které máte v Národním divadle a s tím, že hodně hrajete v celé řadě televizních projektů a ve filmech, si dovedu představit, že to bylo potřebné zastavení. Jak se vám vlastně hledá balanc mezi divadelním a filmovým světem?

Ted' to byly trochu divoké roky, měla jsem dvě velké filmové role – v Roku vdovy a v Amerikánce, kde jsem kromě titulní role ještě pracovala jako herecký kouč s dětmi. A jak to balancuju? Asi tak, že když pak přijde volnější léto, nedělám vůbec nic a potřebuji to ze sebe všechno nějak „sundat“ třeba v Ohři, kterou mám kousek od chalupy. Najednou mám

úplně jiný rytmus, který se skládá z ticha, vaření, starání se o zahrádku, venčení psa. Potřebuju na jednu ten úplný klid – jsem v tomhle vlastně asi extremistka.

Existuje podle vás rozdíl mezi divadelním a filmovým herectvím?

Pro mne je ohromně důležitá autenticita. V životě i v práci. Snažím se vždy pochopit každý příběh do hloubky a hledat jeho přesah, ráda se zabývám i archetypy. A když to v sobě najdu, tak je asi jedno, jakými prostředky to dám ven nebo jestli půjde o divadlo nebo filmový projekt. Jde mi o to dostat se k jádru té role pravdivě.

Při psaní scénáře Roku vdovy jste se prý podílela na podobě jeho posledních verzí. Můžete nám k tomu říci více?

Společně s režisérkou Veronikou Liškovou a Eugenem Liškou, kteří jsou velmi otevření lidé, jsme diskutovali o jednotlivých situacích a sdíleli spolu zkušenosti z našich vlastních životů. Téma smrti bylo v tom mém velmi výrazně zastoupené. Mí rodiče a sestra odešli krátce po sobě, a tak jsem se s tím musela vypořádat. Zároveň jsem měla spoustu zážitků, které tyto chvíle provázejí. Neřekla bych, že jsem se přímo podílela na scénáři, spíše jsem měla možnost vypovědět svůj vlastní příběh a jednotlivé zkušenosti a to ovlivnilo jeho výslednou podobu.

Měla jsem pocit, že během příprav tohoto filmu se u něj sešlo hodně lidí s blízkým zážitkem se smrtí. A byl to pro ně takový bezpečný prostor nebo možná spíš výzva, jak se na to téma podívat a vyrovnat se s ním.

Téma smrti je v naší společnosti ale obecně spíše potlačované, čím by mohl Rok vdovy přispět do debaty, která zatím není úplně otevřená?

Myslím si, že i často na úrovni rodiny se o smrti lidé nebaví. Když člověk zažívá odchod blízkého, jedna z nejtěžších věcí je, že se v tom cítí sám a myslí si, že pouze on jediný prožívá tu bolest. Je to zvláštní, ale prostě to tak funguje. Jakákoliv věc, která může lidem přiblížit, že nejsou sami v tom, co prožívají, může pomoci.

Jsem ráda, že se tu i díky lidem, jako je třeba Kateřina Urbancová, rozvíjí paliativní péče a povědomí o ní. Ona i ta péče o pozůstalé je často pořád velkou neznámou, proto bychom byli rádi, kdyby se společně s premiérou našeho filmu mohla rozvinout větší diskuze.

Co bylo na ztvárnění role Petry nejtěžší?

Cítila jsem, že já osobně jsem v něčem tvrdší a akčnější a že se věcem tolik nepoddávám. Možná za to může moje ostravská krev. Už když jsem četla scénář, tak jsem věděla, že nemůžu úplně uplatňovat tenhle svůj

směr přemýšlení, že na Petru musím jít trochu jinudy. A jelikož se jednalo o hodně civilní herectví, tak to nešlo vytvořit zvenku, musela jsem to hledat v sobě. Byl to zajímavý a dost objevný proces.

Jelikož jsme se u Roku vdovy potkaly s mou kamarádkou Klárou Melíškovou, s jejímž přístupem k herectví souzním, tak jsme se společně několikrát před natáčením sešly a pomocí hereckých cvičení a inspirované metodou konstelací, jsme spolu vedly takové dialogy. Ty mi pomáhaly hledat autentickou cestu k postavě Petry a k její energii. Jsem moc ráda, že se mnou u toho Klára byla.

V čem to přesně spočívalo?

Princip konstelací mi připadá pro hereckou práci velmi přirozený. Jako herci jdeme na jeviště, vlastně si doslova „stoupneme“ do nějaké postavy, kolem nás stojí naši kolegové ve svých postavách a reagujeme společně na situaci, v níž jsme, a kterou „čteme“ kolem sebe. Takže i v případě na roli Petry Svobodové jsem se pokusila jít podobnou cestou. Zmapovat si, jaké emoce ta postava cítí, a vědomě a kontrolovaně z nich pak i vystoupit a rozloučit se s nimi. V rámci herecké psychohygieny to byl bezpečný proces.

Už jste tu společně probraly, co bylo nejtěžší, ale na druhou stranu by mě zajímalo, na co budete vzpomínat ráda?

Ten film se sice zabývá hodně těžkými životními momenty, ale natáčení bylo strašně hezké, protože Veronika je obklopená úžasnými lidmi. Velké napojení jsem cítila s kameramanem Dušanem Husárem, který je ohromně empatický. I když jsme točili o smutných věcech, tak prostředím, které pro nás Veronika vytvořila, to pro mne bylo jedno z nejhezčích natáčení.

Veronika Lišková je dokumentaristka, připadalo vám, že je to znát i při její práci na tomto jejím prvním celovečerním hraném filmu?

Dokumentaristiku v sobě má podle mě pořád. Myslím, že i u hraného Roku vdovy to bylo znatelné v tom, že chtěla zaznamenat život hlavní hrdinky určitým způsobem.

A takový dokumentaristický „drápek“ cítím i v tom, že věděla, čím vším jsem si v soukromí prošla a pak mě obsadila do té hlavní role. A další tkvěl možná i v tom, že si mou filmovou dceru zahrála má neteř.

Pokud se nepletu, tak vaši neteř Julii Šoucovou uvidíme i v Amerikánce. Potkaly jste i na jejím natáčení, když ztvárňuje stejnou postavu jako vy, jen v jiném věku? A bavily jste se o téhle roli společně?

Byla to vlastně náhoda, když Julii viděl Viktor Tauš na kamerových zkouškách, tak okamžitě řekl, že ji pro tu roli chce, i když já protestovala. Julie tím vstoupila do hereckých vod, s nimiž do té doby neměla nic společného. A jelikož jsem Viktorovi pomáhala s dětskými herci jako kouč a vedla jsem pro ně workshopy, kde byla i Julie, tak jsme spolu začaly zcela novou etapu našeho vztahu. A bylo to hrozně hezký, navzdory mým prvotním obavám.

Byla jsem u každého Juliina natáčecího dne, společně jsme na té roli pracovaly. Pak pro mne u Roku vdovy bylo těžké jí do toho už nekecat, ale byly jsme tam už v jiné pozici. A zvládly jsme to, asi i díky našemu hodně upřímnému vztahu. Vždycky si všechno řekneme a pojmenujeme.

Nesoutěžní sekce

Pestrý výběr filmů v nesoutěžních sekcích vám i letos nabídne zajímavé a inspirativní snímky. Připravili jsme pro vás také zcela novou sekci Ženy a film, která představí výrazné ženské osobnosti české kinematografie. Tradičně nechybí ani exkluzivní premiéry a předpremiéry vybraných titulů, které hledejte v sekci První úlovek.

V síti

Výběr z úspěšných českých hraných, dokumentárních a animovaných filmů, které by neměly uniknout divácké pozornosti.

První úlovek

Exkluzivní premiéry a předpremiéry vybraných českých či koprodukčních titulů.

České stopy

Sekce představuje snímky, na jejichž vzniku se nejrůznějším způsobem podíleli čeští tvůrci. Jedná se jak o filmy vzniklé v rámci koprodukcí, tak o snímky natočené v ČR, případně filmy, na jejichž vzniku se podíleli čeští profesionálové a profesionálky v jednotlivých filmových profesích.

Když se řekne Američanka, co se vám po tomhle všem vybaví? Účinkovala jste i v její divadelní podobě, jako záskok za Terezu Rambu.

Američanka je sága, je to život v kostce. S tím, jak se blíží premiéra filmu, který jsme dlouho připravovali, tak mi to připadá až neuvěřitelné, že se to chýlí ke konci. Cítím, že možná i díky tomuhle projektu Viktora Tauše se více mluví o ústavní péči, o potřebě terapeutů v dětských domovech a že se některé věci naštěstí mění.

Televizní diváci vás znají z celé řady seriálů. Je nějaká seriálová role, která vám přirostla k srdci?

V divadle jsem víc zavedená jako dramatická herečka a když v televizi točím komedie, tak jsem nadšená a chodím si tam žánrově odpočinout. Teď jsem například blažená z role, kterou mám ve zmiňovaném připravovaném seriálu Petra Zelenky, kde hrají takovou nepřilíši šikovnou novinářku. Sama nejsem divačka kriminálek, které se teď natáčeji opravdu hodně, ale role v nich si také užívám.

S kterými režiséry nebo hereckými kolegy byste si přála spolupracovat v budoucnu Máte nějaký svůj vysněný projekt?

Mám asi docela štěstí, protože lidé, s nimiž si přeji pracovat, mi do života přicházejí. Ale samozřejmě kdyby mi napsal Paolo Sorrentino, tak bych to brala.(smích)

Mě hodně baví, že ten náš český rybníček je v něčem tak malý a mám pocit, že dříve nebo později se stejně všichni potkáme se všemi! Je zábavné tím proplouvat a seznamovat se...

Nejdůležitější pro mne je, aby moji herečtí partneři chtěli být v dialogu. Někteří herci se totiž zabývají pouze svým vlastním partem, ale já jsem šťastná, když se nám podaří navázat právě ten dialog.

Ženy a film

Nově vzniklá sekce je věnovaná výrazným ženským osobnostem české kinematografie. Zajímavé filmářky různých profesí vybraly do čtyř programových bloků filmy, na nichž se podílely autorky, které je samotné výrazně ovlivnily či inspirovaly. Sekce vzniká ve spolupráci s Girls in Film.

Manipulace mocí

Sekce sleduje vliv politického prostředí na filmovou tvorbu v jednotlivých dekadách české historie. Každý ročník se věnuje jednomu desetiletí. V roce 2021 jsme začali 50. lety 20. století. Tato sekce vzniká ve spolupráci s neziskovou organizací Post Bellum.

Zvláštní uvedení

Sekce představuje divákům specifická témata, seznamuje je s aktuálními trendy či je zavádí na netradiční místa, např. v rámci site specific projekcí či silent-kina.

Německé kino

Selekce výrazných celovečerních i krátkometrážních německých snímků, jejichž projekce probíhají často za účasti autorů a autorek a filmových profesionálů a profesionálek z Německa. Výběr filmů do této sekce probíhá v úzké spolupráci s festivalem východoněmeckého filmu v Chotěbuzi a festivalem Maxe Ophülsa v Saarbrückenu.

ZOOM

Sekce věnovaná kinematografiím ze sousedních i vzdálenějších evropských regionů. V letošním roce se diváctvu představí pozoruhodné snímky z Pobaltí.

Plzeňský kraj na filmovém plátně

Festival Finále Plzeň se profiluje jako výkladní skříň českého filmu, která již několikáté září láká na snímky vzniklé v uplynulém roce. Obdobný průměr můžeme použít na celý plzeňský region, který se v posledních letech rovněž stává výlohou české a zahraniční kinematografie.

Co tuto význačnou kulturní platformu a region na letošním festivalu spojuje? Pojítek je hned několik: *Vlny*, *Bratři*, 2. a 3. série *Krále Šumavy*, *Rok vdovy*, *Američanka*, *Bomba*, *Prázdniny s Broučkem*, *Krajan* a také Regionální Filmová Kancelář Plzeňský kraj – osm kinematografických děl a jedna organizace, která se zasadila o to, že u nás mohly uvedené snímky vzniknout. Podstatným průsečíkem je také existence regionálního filmového fondu spravovaného Plzeňským krajem. Regionální filmová kancelář pomáhá produkcím nalézt potřebnou finanční podporu, je platformou pro prezentaci filmových děl a pomáhá rovněž s výběrem vhodných lokalit, kde se mohou nové snímky natáčet.

„Co se týče lokalit, zde probíhá spolupráce s filmaři ve dvou rovinách. V první mají již lokality vytipované a chtějí pouze propojit s místními službami, například hasiči, technickými službami, komparzisty; v té druhé zašlou svou představu a podle ní dohledáváme v kraji ideální místa. Takhle jsme například pro natáčení dramatu *Rok vdovy* doporučili budovu Krajského soudu v Plzni ve Veleslavínově ulici a tvůrce *Bratrů* oslovil náš tip na zaniklou obec Výškovice nedaleko Chodové Plané. Ve filmu se

promítne místní kaplička nebo pohled na zdejší pastviny,” říká vedoucí filmové kanceláře Radka Šámalová. „Ostatní snímky se řadí do skupiny, ve které již tvůrci měli své favority vybrané a my jim pouze vypomáhali s medializací či hledáním podpůrných služeb,” dodává.

Pokračování *Krále Šumavy* obsadilo na podzim loňského roku městečko Úterý, na úvod snímku *Prázdniny s Broučkem* můžete rozpoznat hrad Radyně a *Bomba* Víta Klusáka neošálí žádného místního rodáka

– snímek vznikl na plzeňském náměstí v době konání vánočních trhů. Krátkometrážní absolventský snímek *Krajan*, který byl v roce 2022 podpořen z dotace Plzeňského kraje a natáčel se na Rokycansku, postoupil letos v červenci jako jeden z 62 filmů z celkem 2,7 tisíc přihlášených do semifinále Student Academy Awards (studentských Oscarů).

Na webových stránkách www.filmplzen.cz můžete sledovat další tipy na zajímavé lokality, které znáte z filmového plátna či televizních obrazovek.

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER FINÁLE PLZEŇ

RENGL

KAŽDÝ SI VÁS VŠIMNE!

Náš
REGION

**NEJVĚTŠÍ SÍŤ
BEZPLATNÝCH
LOKÁLNÍCH
NOVIN V ČR**

Na pobočkách České pošty, Levných knih,
v síti trafik Traficon, v síti prodejen Eso Market, COOP
nebo na webu.

www.nasregion.cz

Jedině na Finále: užijte si exkluzivní premiéry a předpremiéry

Filmy, které premiéra v českých kinech a na televizních obrazovkách teprve čeká, můžete exkluzivně vidět na Finále, ať už v rámci soutěže, naší velmi oblíbené sekce První úlovek, ale i v nesoutěžních Českých stopách, Německém kinu a ZOOM: Pobaltí.

Soutěžní filmy

V soutěži hraných a animovaných celovečerních filmů uvedeme v předpremiéře film Kristiny Dufkové *Život k sežrán*í, jehož světová premiéra proběhla na festivalu v Annecy a české publikum ho vidělo už na karlovarském filmovém festivalu. V české premiéře můžete na festivalu vidět civilní snímek debutujícího Vojtěcha Strakatého *After Party*, který výrazným způsobem reprezentuje hlas mladé generace a reflektuje obavy, s nimiž se potýká. Film byl na jednom z nejvýznamnějších mezinárodních festivalů, v Benátkách, zařazen do sekce Orrizonti Extra.

Zahajovací film letošního ročníku, *Rok vdovy*, čeká na Finále premiéra světová. Veronika Lišková, ceněná dokumentární režisérka, se se spisovatelkou Eugenem Liškou v tomto svém hraném debutu inspirovala deníkovými zápisky Zuzany Pokorné. Ta v nich popisovala šok ze ztráty blízkého člověka i vyčerpávající boj s byrokracií, s nímž se pozůstali často potýkají. Režisérka Lišková spolu s Pavlou Beretovou v hlavní roli citlivě, bez patosu a klišé, přibližují hrdinčin vnitřní svět a spolu s ní nás provádějí jednotlivými fázemi truchlení, které se střídají na pozadí měnících se ročních období a vedou až ke konečnému přijetí a vnitřnímu přerodu.

Další předpremiérou je snímek *Od marca do mája* debutujícího režiséra Martina Repky. Oproti tradičním rodinným dramatům, zkoumajícím dysfunkční vztahy mezi členy rodinného společenství, tento film předkládá publiku intimní portrét jedné rodiny, jejíž vztahy jsou prochnuté vzájemnou láskou, respektem a vřelostí a obohacené o jejich vnitřní duchovní bohatství. Snímek si z karlovarského festivalu, kde soutěžil v sekci Proxima, odvezl Zvláštní uznání poroty.

První úlovek

V sekci První úlovek se letos sešlo hned 12 pozoruhodných děl. Malý pán se po devíti letech vrací na plátna kin, ale už stihl vyrůst. Nové loutkové dobrodružství Radka Berana *Velký pán* si užijete s celou rodinou.

Ve snímku *Konec mlčení* režisérky Terezy Kotyk, který byl natočen v rakousko-české koprodukci, můžete sledovat příběh Rakušanky Hany, chovatelky vlků, která se, když jí jeden z nich uprchne, za ním vydá přes hranice do České republiky, a nečekaně se tak vrací na místo, z něž byla její rodina po roce 1945 násilně vysídlena. Režisérka se při tvorbě inspirovala životním příběhem vlastní rodiny a do stěžejních rolí obsadila mj. Kláru Melíškovou, Elizavetu Maximovou a Karla Rodena.

Viktor Tauš adaptoval pro filmové plátno mimořádnou divadelní inscenaci *Amerikánka*, inspirovanou skutečným příběhem, a vycizeloval ji v esteticky působivou audiovizuální rozkoš – mimo jiné s přispěním kamery Martina Douby, střihu Aloise Fišárka a scénografie Jana Kadlece.

V předpremiéře si můžete užít i dokumenty, které otevřou zajímavá témata z různých oblastí. Zamysleli jste se někdy nad tím, kolik budov denně mijíme, aniž bychom jim věnovali jediný pohled? Co když některé z nich ukrývají fascinující příběhy? Stačí jen trochu zaklonit hlavu a dívat se nahoru... nebo alespoň na promítací plátno během dokumentu *Architektura ČSSR 58–89* v režii Jana Zajíčka a podle námětu Vladimíra

518, který vám poskytne doslova nový pohled na některé známé budovy z druhé poloviny 20. století, jejichž podoba se stala tak trochu samozřejmostí. Dokument měl premiéru na Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech, kde publikum velmi zaujal.

Druhým dokumentárním úlovkem je *Identita – příběh českého grafického designu* režisérské dvojice Kateřina Mikulcová a Petr Smělík, který vychází z oblíbeného cyklu České televize. Z dokumentárních novinek pak promítneme ještě titul *Juráček je můj osud* dokumentaristky Olgy Sommerové (již tradičně ve spolupráci s Olgou Malířovou Špátovou), který je portrétem jedné doby, vztahu a tvorby. Režisérka v něm sleduje životní příběh česko-německé novinářky a spisovatelky Dani Horákové, signatářky Charty 77, a jejího manželství s významným filmovým režisérem československé nové vlny Pavlem Juráčkem.

Dále v rámci Prvního úlovku uvedeme krátkometrážní snímek *Bomba*, který je prvním hraným počinem dokumentaristy Víta Klusáka. V hlavních rolích se objeví Klára Melíšková, Alžběta Malá, Miloslav König, ale také řada herců z plzeňského divadla Dialog. Režisér v něm rozehrává situaci, že na plzeňských vánočních trzích je bomba. A nejedná se o čistou fikci – Klusák ji kombinuje s dokumentárními prvky sobě vlastními...

Ještě před premiérou v České televizi, která proběhne v roce 2025, si na velkém plátně můžete vychutnat životopisný snímek *Smetana* s Václavem Neuzilem v titulní roli významného českého skladatele a dirigenta,

jehož dvousté výročí narození si v letošním roce připomínáme. Nebo též nový projekt režiséra Tomáše Bařiny *Kotrmelce pana herce*, v němž se nadšení studenti (Zdeněk Piškula, Simona Lewandowska) pokoušejí zorganizovat ambiciózní, leč amatérský regionální festival. A všechno se tak trochu hrouť hned s příjezdem hlavní hvězdy, věhlasného herce Bořivoje Vojana v podání Tomáše Töpfera.

Můžete také zajít na první dva díly *Náhradníků* – připravovaného seriálu televize Prima. V příběhu scenáristky a režisérky Alice Nellis ztvárnili Jana Plodková a Kryštof Hádek bezdětný manželský pár, který se v touze po rodině rozhodne uchýlit ke komplikovanému procesu náhradního mateřství. V jedné z rolí se objeví i gruzínská herečka Mariam Khundadze, členka mezinárodní poroty hraného a animovaného filmu na letošním Finále. Předtím, než se objeví na Voyo druhá série *Krále Šumavy*, bude uvedena i u nás na festivalu a spolu s ní ještě jeden další titul, který vám odtajníme v průběhu září.

České stopy

Sekce České stopy představuje snímky, na jejichž vzniku se nejrůznějším způsobem podíleli čeští tvůrci a tvůrkyně. Jedná se jak o filmy vzniklé v rámci koprodukcí, tak o snímky natočené v ČR, případně filmy, na jejichž vzniku se podíleli čeští profesionálové a profesionálky v jednotlivých filmových profesích. V české premiéře uvidíte v této sekci meditační antropologický dokument *Ledová cesta*, který vás přenesse do země sněhu a mrazu. Vznikl v koprodukci Estonska, České republiky, Litvy a Finska a je natočený na 16mm film. A v předpremiéře historický film režisérky Ivety Grófové *Ema a smrtihlav*, který se odehrává v Bratislavě za 2. světové války. Snímek byl uveden v hlavní soutěži karlovarského filmového festivalu.

O dalších zajímavých snímcích v této pozoruhodné sekci se dozvíte na dalších stránkách magazínu.

Německé kino

Výběr výrazných celovečerních i krátkometrážních německých snímků najdete v sekci Německé kino. V české premiéře můžete vidět hned 7 titulů! U krátkometrážních filmů bychom vás chtěli upozornit na citlivý dokument *Probuzení do ticha* o dětských uprchlících z Ukrajiny, který natočila autorská dvojice Miay Zhuktenko a Daniel Asadi Faezi, na snímky *Nenech to být*, který zkoumá dynamiku partnerského vztahu i morální otázky, *Nakonec všichni zpíváme* – příběh tří různých generací zasazený do mikrosvětů plaveckého bazénu nebo *Čtvrtek*, který zkoumá mezigenerační vztahy, neschopnost komunikace i očekávání, jimiž jsou tyto vztahy často zatíženy.

Českou premiéru budou mít rovněž celovečerní filmy *Arthur & Diana* režisérky Sary Summy, debut Hannese Schillinga z novinářského prostředí *Dobré zprávy* či dokument režisérky Grit Lemke *U nás jí říkáme Hanko*, který je vůbec prvním filmem o národě Lužických Srbů.

ZOOM: Pobaltí

Pobaltská kinematografie má rozhodně co nabídnout. V české premiéře si můžete dopřát čtyři krátké filmy. Za lotyšskou filmovou produkci to je retro-futuristická dystopie *Limuzína* a film *Odpor je marný*, který otvírá debatu o duševním zdraví. Litevským příspěvkem je film *Třešně*. Do Estonska vás pak přenese *Den saunování*. Oba tyto filmy měly svou premiéru na festivalu v Cannes.

Další informace o filmech a konkrétním programu najdete na festivalfinale.cz.

Česká televize
vás zve do kina

Zahradníkův rok
Mord Vlny
Konec světa
tata_bojs.doc
Velký finále PSO
Ještě nejsem, kým chci být
Ema a smrtihlav
Amerikánka

www.ceskatelevize.cz/filmy

Filmové centrum ČT
na sociálních sítích:

Mezinárodní poro- ta celovečerních hraných a anima- ných filmů

A portrait of a woman with dark, shoulder-length hair and a black turtleneck. She is looking directly at the camera with a neutral expression. The background is a plain, light color.

Mezinárodní porota soutěže dokumentárních filmů

Dr. Barbara Glaser

Mezinárodní porota soutěže televizních formátů a internetových projektů

Dr. Barbara Glaser is a senior research scientist at the University of California, San Diego, and a senior advisor at the Center for Global Health Policy Studies. She has a Ph.D. in Biology from the University of California, San Diego, and a M.D. from the University of California, San Francisco. She is currently a senior research scientist at the University of California, San Diego, and a senior advisor at the Center for Global Health Policy Studies. She has a long history of research in the field of infectious diseases, particularly in the area of HIV and AIDS. She is currently working on a project to develop a vaccine against HIV. She is also a member of the National Academy of Sciences and the American Academy of Arts and Sciences.

Oslavte s námi český film

Václav Neužil: Bavilo mě hledat, kdo Bedřich Smetana opravdu byl

Plzeň je pro Václava Neužila nejen rodným městem, ale i místem, kde v Divadle Dialog zažil svou úplně první hereckou premiéru. V rozhovoru přiblížil, na která místa rád vzpomíná a podělil se s námi o to, jak se připravoval na roli skladatele a dirigenta Bedřicha Smetany, v níž ho uvidíme v novém televizním filmu z produkce České televize, který promítneme v exkluzivní premiéře v rámci letošního Finále.

Plzeň je vaše rodné město. S čím si ho zejména spojujete a která místa máte nejraději?

Je to tak. Plzeň si spojuji hlavně s lidmi a místy, kde byly naše zásadní lokace zejména na střední škole. Což je tedy Zach's pub, zaniklá Kavárna Inkognito v Husovce, čtvrť Doubravka, kam jsem chodil na gympl, Lopatárna, kde jsem hrál hokejbal a samozřejmě plzeňská Beseda, kde se odehrává festival Finále, poněvadž já jsem zde zažil svoje taneční a maturitní ples. V Besedě v devadesátkách sídlilo divadlo Dialog, kde jsem jako člen Antidivadla měl svoji první premiéru. S kamarádem Kubou Sieglem jsme tady hráli i s naší tehdejší kapelou Vodotrysk. Také všechny lesy kolem Radčic, kde má naše rodina dům, mám spojené s dětstvím.

Existuje nějaká postava, kterou jste ztvárnil na divadle a kterou byste si rád zahrál i ve filmu? Pokud ano, z jakého důvodu?

Nikdy mě nenapadlo převádět postavy z jeviště na plátno. Když už by se tak mělo dít, tak asi kvůli týmu, který na inscenaci pracoval. Zažil jsem to s představením Dabing Street, ze kterého později vznikl seriál pro ČT. A byla to jízda.

Hudební génius, velikán, jedna z největších osobností naší kultury. Jaký je váš Bedřich Smetana v připravované televizní minisérii České televize?

Musím podotknout, že když člověk dostane za úkol ztvárnit tak výraznou osobnost, mně se to před kamerou stalo už podruhé, a má ji ve své hlavě vyobrazenou jako modlu, idol, bustu, tak se trochu bojí. Převládne tam takový přirozený ostych, jak k takovým velikanům přistupovat. Cesta je vždy taková, že je třeba se na tu velikost a znělost onoho jména vykašlat a najít tam toho obyčejného chlapa. To mě na tom baví. Hledat, kdo Bedřich Smetana opravdu byl. Co měl rád k jídlu, jak se choval, jaké měl starosti, problémy, strachy, úzkosti. Režisér Marek Najbrt je v tomto ohledu perfektní, protože jemu o tu lidskost jde také.

Jak se vám s ním již po několikáté spolupracovalo?

Upřímně, velmi dobře. Jeho náročnost na výsledek se snoubí s laskavostí a klidem. Zní to jako příšerně trapná fráze, jenže nějak mi nejde jeho působení na place líp popsat, navíc všechny zmíněné vlastnosti zvětšují moje sebevědomí. Každé herec to má jinak, ale režisér, si myslím, má herci dodávat jistotu. Taky přemýšlí stylotvorně a forma se u něho mění v závislosti na látce. To je mně sympatický.

Jaká byla vaše příprava na roli Bedřicha Smetany?

Nutná a lákavá, když hrajete slavného skladatele. Před natáčením jsem bral hodiny klavíru, ale když jsem byl malý, učil jsem se hrát asi deset let, což bylo pro tuto roli skvělé. Minimálně se tedy u klavíru umím hýbat a zvládl jsem i Jiřinkovou polku, kterou máme v jedné scéně, protože na tuto úroveň jsem byl schopný se výkonnostně dostat. Ostatní skladby za mě hraje hand double Stanislav Gallin. Byl jsem i na hodinách dirigování, potkával jsem se s Janem Chalupckým, který mě zasvětil do dirigentského světa. Dále jsem absolvoval ještě taneční výcvik s Markem Zelinkou, se kterým jsem musel pilovat polku, protože se ve filmu vyskytne velká taneční scéna. Z tohoto pohledu je to vícero věcí, které do sebe musí zapadnout. Je dobré se z toho nesesypat a jít postupně schod za schodem. Tato příprava je důležitá, protože jde o technické věci, které vám potom nepodráží nohy, když se musíte soustředit na herecký výkon na place.

Během příprav jste prý také hodně poslouchal jeho hudbu. Které z jeho děl vás osobně nejvíce oslovilo a třeba vám nejvíce pomohlo vcítit se do něj a proč?

Bez toho by to snad ani nešlo. Nejvíc mě zasáhla Má Vlast, konkrétně Šárka, Vltava a Z českých luhů a hájů a potom opery Prodaná nevěsta a Dvě vdovy. Cítil jsem v nich vehementně Bedřichovo zběsilé tempo duše. Předehra Prodané nevěsty má dechberoucí rychlost, jako kdyby Smetanovy vnitřnosti běžely „stovku“ a stejně u toho stihly být romantický, venkovský a lokální, zároveň jakoby neustále pomrkávaly, že je to celý hlavně hra a že my Češi tedy nejsme tak čitelní. Když si vezmete, že Rieger a další po něm chtěli národní operu sestavenou z lidovek (protože to jsme přece my) a on přišel s tímhle?! Otiskl svoje srdce.

Jak náročné bylo ztvárnit skladatelovu postupující ztrátu sluchu?

Je to něco, co si můžete jen představovat. Nic jiného vám nezbyývá. Musíte si najít způsob, jak se k něčemu takovému, jako je totální hluchota, aspoň přiblížit. Ale právě Bedřichova hudba pro mě byla cesta i k jeho ohluch-

nutí, samotě a následnému odloučení. Pochopil jsem snad přes ni ten jeho smutek a strach v očích, které z nich jdou v pozdějších Bedřichových letech, a zároveň i jedinečné zážitky, že je někde, kde nikdo nebyl a kde je jen on sám a dává odtamtud ven svědectví v podobě geniální hudby. Jakoby se obětoval, i když o to nestál.

V čem je pro vás osobně Smetana, tak, jak ho vystihl scénář Martina Šafránka, nejbližší?

Nejbližší asi ve své rychlosti a vznětlivosti. Byl podle nás celkem hádavej a neuměl být diplomat. Čímž si i dost škodil. Což já už tedy snad opouštím. Byl i velmi vášnivěj a citlivej, v tom se s ním také potkávám.

Jak už jste zmínil, po Zátópkovi jde o vaši další životopisnou roli – vnímáte u tohoto typu postav nějaké úskalí nebo naopak výhodu oproti fiktivním hrdinům?

Baví mě obojí. Těžko říct. Když hrajete někoho o kom si můžete číst, s kterým můžete vidět videa, když můžete mluvit s lidmi, kteří ho poznali, máte vlastně spoustu práce hotové. Můžou to být ale i mantinely, který vás svazují, protože se do nich musíte strefit. Nejzábavnější je pro mě najít styčné body v sobě. Děláte pak svého vlastního Bedřicha, svého vlastního Emila.

Diváci vás uvidí také v Amerikánce. Můžete nám blíže představit postavu, kterou ztvárňujete? A co na tento projekt Viktora Tauše, který nejprve ožil na jevišti v podání Elišky Křenkové a Terezy Ramby, vlastně říkáte?

V Amerikánce hraju přítele a pasáka hlavní hrdinky. Mám tam s Pavlou Beretovou jednu velkou scénu. Je to krutý ego typ. Celý projekt je, domnívám se, Viktorovo svědectví o sférách a lidech, které poznal a které nutně potřeboval sdílet a hlavně všechny ty šílenosti s nimi spojené dát ze sebe ven. Ta forma je ovšem ohromující a nevidaná.

Máte v plánu v nejbližší době natáčení nebo zkoušení nějakého nového projektu?

Začínám natáčet s Markem Najbrtem seriál Šťestíčku naproti o korupci v českém fotbale a na jaře mě čeká pokračování minisérie Metoda Markovič.

**Jsme hrdým partnerem
filmového festivalu.**

#SmucclerPodporuje Filmový festival

Stopy českých tvůrců v zahraničních filmech

Zahlédnete občas v zahraničním snímku známou českou tvář nebo povědomou uličku? A co teprve když se pozorněji zadíváte do titulků, tam o česká jména také nebývá nouze. Film nemá hranic a stejně tak i spolupráce filmových tvůrců a tvůrkyň. Čeští filmaři a filmařky jsou mezi svými zahraničními kolegy vyhlášení, a proto ke vzájemné spolupráci dochází často. Většina uvedených filmů vznikla díky spolupráci s českými produkcemi a s podporou Státního fondu kinematografie, díky čemuž se na nich pak mohou podílet čeští profesionálové. V sekci České stopy vám nabízíme výběr nejzajímavějších snímků uplynulého roku, ve kterých se právě taková česká stopa vyskytuje.

Tu koprodukční najdeme například ve slovenské tragikomedii *A máme, co jsme chtěli* o poslední společné noci Česka a Slovenska, kde si zahráli Eva Holubová, Bolek Polívka a Jan Budař a za kameru se postavil David Hoffman. Ve *Smršti* Petera Bebjaka se objevila Aňa Geislerová a o zvuk se postaral Martin Jílek. Slovinský film *Vzor* nasnímal český kameraman

Jan Šuster. Zvuk u meditativního antropologického dokumentu *Le-dová cesta* měl na starosti Kryštof Blabla. Střih balkánské komediální

a chvílemi děsivé sondy do sva-tebních tradic *Spolu na věky* měl v rukou Michal Reich.

V české koprodukci vznikly i filmy inspirované skutečnými postava-mi jako například *Miki* o nejslav-

nějším slovenském mafiánském bossovi Mikuláši Čermákovi nebo *Kyslíková stanice* o disidentovi a bojovníkovi za práva Krymských Tatarů Mustafaovi Džemilevovi. Patří sem i slovenský film *Ema a smrtihlav* z období 2. světové války, který měl premiéru ve Va-

rech a jedno z výjimečných uve-dení ještě před říjnovou premiérou bude právě v Plzni; dále obser-vační dokument *Šamanův příběh* o chodci směřujícím k vraždě Vladimira Putina nebo ukrajinská absurdní komedie *Redakce* na po-mezí tísnivého socio-politického dramatu o lesech, které hoří a ni-koho to nezajímá.

Zahraniční štáby si s oblibou vy-bírají pro svá natáčení i české lo-kace. Například zámecké scény ze severského historického snímku *Bastard* s Madsem Mikkelsenem

v hlavní roli se natáčely na zámku Libochovice. Ikonická scéna od-jezdu dětských vlaků vypravených Nicholasem Wintonem se pro film *Jeden život* snad ani nemohla

odehrávat jinde než na pražském Hlavním nádraží. Další scény vznikly i ve válcovnách v Chomu-tově.

Více informací o filmech a konkrétní program najdete na festivalfinale.cz.

To nejlepší, co uvízlo ve filmové síti

Filmové trháky i působivé snímky, které proletěly kiny rychlostí blesku. U nás V síti zachytíme vše podstatné z uply-nulého roku, aby vám nic neuniklo. A navíc se můžete těšit i na účast tvůrců, jako je Jiří Havelka, Bohdan Sláma, Šimon Holý, Marek Najbrt a mnoho dalších.

Na programu nechybí divácké hity jako *Zahradníkův rok* Jiřího Havelky, *Bratři* od Tomáše Mašína, *Aristokratka* ve varu Jiřího Vejděl-ka nebo tolik skloňovaný *Zápisník alkoholicky* Dana Svátka s Terezou

Rambou v hlavní roli, který po prv-ním víkendu v kinech zaznamenal rekordní návštěvnost. Se dvěma filmy se po čtyřech letech hlásí i Bohdan Sláma. Dobové drama *Konec světa*, které v Plzni uvede čerstvě po jeho premiéře, sleduje vliv sovětské okupace v roce ,68 na jednu běžnou rodinu. V mo-ravské variaci na Romea a Julii s názvem *Sucho* pak přimíchává do milostného příběhu jako jeden z prvních českých tvůrců i důsled-ky klimatických změn. Zdeněk Ji-

ráský v další čerstvé novince *Už tě nemám rád* otevírá v českém filmu rovněž poměrně ojedinělé téma,

a to dětství – konkrétně vypráví příběh dvou dětí na cestě za svo-bodou. Fanouškům dnes tolik populárních true crime projektů nabídneme *Manžele Stodolovy* Petra Hátle-ho nebo příběh sériového vraha Viktora Kalivody, jehož komorní

a antihrdinský portrét zpracoval Radim Špaček ve snímku *Lesní vrah*. Komedie z rukou mladých filmařů zastupuje *Hello, Welcome* Šimona Holého, který příběhem tří

hereček vyražejících na festival do Karlových Varů symbolicky uza-vírá svoji trilogii snímků o ženách na pokraji změny. Doplnuje ho Jiří Matoušek se svým pohodovým road-movie debutem *Prázdniny s Broučkem*. Zneklidňující tragiko-medii *Syndrom nekonečného léta* o netradiční nukleární rodině, kte-rou naruší jeden telefonát, přináší Kaveh Daneshmand.

kračuje přes časosběrný doku-ment *Velký finále PSO* Dominika Kalivody mapujícího cestu ama-térského studentského orchest-ru Police Symphony Orchestra k velkému finále na mezinárodním operním festivalu Smetanova Li-

tomyši. Přináší i biografii *Karlos* nejslavnějšího a nejvýstřednější-ho českého MMA zápasníka Kar-lose Terminátora Vémoly, která v režii Michala Samira a Šimona Šafránka vznikala dlouhých 15 let. A končí u dokumentu *tata_bojs.doc*, kde Marek Najbrt vykresluje v duchu sci-fi žánru osudy jedné

Pestrá je i směsice dokumentů. Začíná u vážného snímku Jarmily Štukové *Moje nová tvář* o útoku kyselinou na Martinu Izingovou, jejíž projekt Burn Fighters jsme podpořili na loňském Finále. Po-

populární kapely. Zaručeně bude-te koukat!

Více informací o filmech a konkrétní program najdete na festivalfinale.cz.

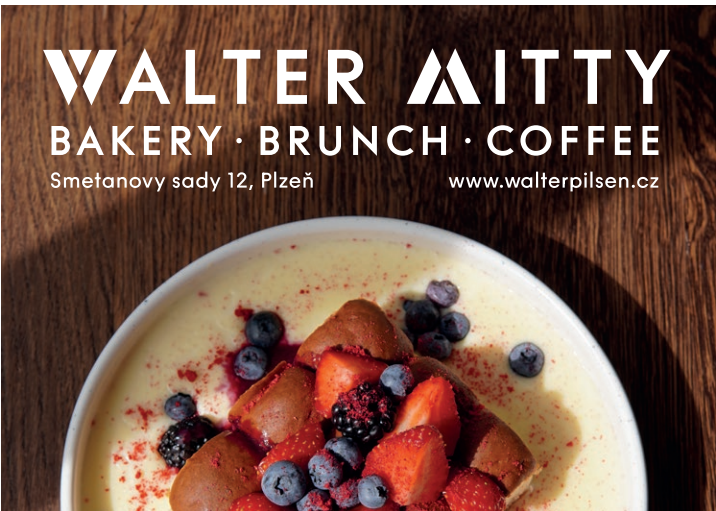
Kde se na festivalu dobře najíst a napít

Walter Mitty Bakery Brunch Coffee

Ráno tu na vás čeká lahodná sní-daně, v poledne vydatná polév-ka a odpoledne naložené chleby a drinky. To je Walter Mitty. Nechy-bí výběrová káva, sladké pečivo a spousta dalších lahůdek. Z fes-

tivalového centra ujdete jen pár kroků napříč Smetanovými sady a můžete si užít stále ještě hřejí-vé paprsky podzimního slunce na zahrádce této skvělé a námi moc oblíbené kavárny!

Smetanovy sady 12, Plzeň

Beseda 1901

Vypadá to, že si nestihnete mezi projekcemi zajít na oběd? Ne-musíte mít obavy, hladovět ne-budete! Přímo v secesní kavárně a restauraci Beseda 1901 v přízemí Městanské besedy, a tedy přímo v centru festivalového dění, si mů-žete vybrat poledního menu. Ka-várna také vyniká širokou nabíd-ku ginů, zahrnující dvacet druhů z celého světa, a výběrem toniků. Od pátku do neděle a také ve stře-du si tu můžete též užít DJ a živou hudbu.

Kopeckého sady 13, Plzeň

Kafe Smetanka

Pokud chcete objevit příjemné lokality i mimo centrum města, vyrazte tramvají nebo trolejbu-sem do parku na Homolce na Slovanech do Kafe smetanka. Od-měnou vám bude vynikající káva a skvělé dezerty!

náměstí Milady Horákové 622/18, Plzeň Slovany-Doudlevice

Další praktické informace a zajímavé tipy najdete na našem webu www.festivalfinale.cz v sekci Průvodce festivalem.

Zaostřeno na Pobaltí

V rámci sekce ZOOM se letos podíváme na pobaltskou kinematografii. Promítneme mezinárodně oceňované celovečerní filmy tří výrazných režisérů a připravili jsme pro vás také blok šesti krátkých filmů. Na Pobaltí se zaměřuje rovněž část našeho industry programu. Filmoví profesionálové a profesionálky mohou navštívit panel věnovaný ko-produkcím mezi ČR a Pobaltím a seznámit se se zástupci a zástupkyněmi filmových fondů Estonska, Lotyšska i Litvy a také s tamními producenty a producentkami.

Celovečerní filmy

Jako nikdo jiný • Marija Kavtaradzė (Litva, Švédsko)

Tanečnice Elena se jednoho dne seznámí s tlumočníkem do znakového jazyka Dovydasem. Přes okamžitou blízkost a pocit, že se znají odjakživa, se pouto, které mezi nimi vzniká, nepodobá ničemu, co Elena dříve zažila... Snímek byl od své premiéry v soutěži festivalu Sundance, kde získal cenu za nejlepší režii, uveden na desítkách zahraničních festivalů a byl vyhlášen nejlepším litevským filmem uplynulého roku.

Můj románek s manželstvím • Signe Baumann (Lotyšsko)

Zelma byla od dětství přesvědčena, že když se bude chovat jako spořádané děvče, určitě ji potká láska s velkým L. Signe Baumanė, nezávislá lotyšská animátorka žijící v New Yorku, nahlíží téma milostných vztahů a s nimi spojených očekávání s lehce ironickým nadhledem. Vše pak okoreníla hudebními vsuvkami řeckého chóru či přiblížením neurochemických procesů v mozku. Snímek, který vznikal celých sedm let, si získal mezinárodní uznání, na domácí půdě se pak loni stal vítězem hlavní ceny festivalu Anifilm.

Sestry z kouřové sauny • Anna Hints (Estonsko, Francie, Island)

Tradiční estonská kouřová sauna je nejen místem přinášejícím očistu tělesnou, ale také očistu symbolickou. Režisérka Anna Hints nás ve svém hluboce působivém dokumentu zavádí právě na toto starobylé místo a během několika saunových rituálů zkoumá, co v dnešní době znamená být ženou. Snímek si ze své premiéry na prestižním americkém festivalu Sundance odvezl cenu za nejlepší režii v dokumentární soutěži a jeho autorka s ním od té doby objela téměř celý svět.

Krátké filmy

LOTYŠSKO

Limuzína • Tina Zarina

Riga, pozdní večer v blízké budoucnosti. Arturs se živí jako řidič limuzíny, denně projíždí smogem znečištěnými ulicemi v centru města a vozí nejruznější pasažéry. Na každý jeho pohyb či náznak emocí pečlivě dohlíží umělá inteligence... Retro-futuristická dystopie režisérky Tiny Zariny, která nezapře zahraniční žánrové inspirace, vznikla s pomocí virtuálních technologií a zabývá se otázkou vztahu člověka a moderních technologií.

Odpor je marný • Armands Začs

Mārtiņš tráví po pokusu o sebevraždu čas v odlehlém venkovském domě, kam za ním přijíždějí na návštěvu dva přátelé, Dainis a Aleksandrs. Stráví spolu zdánlivě klidný den, jejich nervozita je však patrná – jak navázat zpátky společné pouto, jak s přítelem komunikovat... Armands Začs, režisér, scenárista a zkušený střihač, se ve filmu vrací k osobnímu příběhu a otevírá jím nesmírně důležitou debatu o duševním zdraví.

LITVA

Techno, mami • Saulius Baradinskas

Dospívající Nikita miluje techno a má jeden velký sen: jet do Berlína a dostat se do legendárního klubu Berghain. Jeho matka Irena, upracovaná žena s drsným stylem výchovy, o synových touhách nemá ani ponětí. Beaty nadupaný, výrazně barevně stylizovaný snímek je druhým krátkým filmem talentovaného režiséra Sauliuse Baradinskase; premiéru měl na prestižním mezinárodním festivalu v Benátkách.

Třešně • Vytautas Katkus

Je horký letní den a větve třešňových stromů se ohýbají pod tíhou zralých plodů. Otec, který nedávno odešel do důchodu, pozval svého dospělého syna, aby mu pomohl se sklízni. Dva muži mlčky trhají třešně a společné vzpomínky se pomalu noří z minulosti... Vytautas Katkus, jeden z nejvýraznějších současných litevských tvůrců, slaví úspěchy se svými krátkými filmy po celém světě. Film Třešně měl premiéru na festivalu v Cannes.

ESTONSKO

Den saunování • Anna Hints, Tushkar Prakash

Po filmu Sestry z kouřové sauny Anna Hints spolu s Tushkarem Prakashem ukazují, že kouřová sauna poskytuje místo odpočinku i mužům. Tvůrčí duo nás zavádí do sauny po těžkém pracovním dni a ukazuje, že i pod zdánlivě drsným vzeřením se skrývá zranitelnost, křehkost i touha po blízkosti. Saunový den měl premiéru na festivalu v Cannes a na Finále ho čeká premiéra česká.

Sierra • Sander Joon

Otec a syn prohrávají v automobilových závodech. Aby šel vítězství vstříc, promění se chlapec v pneumatiku... Zásadní inspirací pro surreálnou animovanou jízdu byly režisérovi Sanderu Joonovi vzpomínky na dětství a jeho vlastní vztah s otcem. Snímek se stal po své premiéře festivalovým hitem, který objel více než stovku festivalů a sklídl na 30 mezinárodních ocenění.

Doprovodný program

Filmů můžete na Finále vidět opravdu hodně, ale pokud si budete chtít na chvíli mezi projekcemi odpočinout, mrkněte na náš doprovodný program. Zúčastněte se nahrávání podcastu Studio N live, zajděte na diskusi se zajímavými hosty, vychutnejte si skleničku na tradičním festivalu vína nebo si užíjte speciální projekci Vln režiséra Jiřího Mádlů v prostorách Českého rozhlasu Plzeň, včetně jeho prohlídky. Podrobné a vždy aktuální informace najdete na našich webových stránkách nebo také ve festivalové aplikaci.

Studio N live: podcast živě o překážkách ve filmovém průmyslu

21.9. od 15:30, Měšťanská beseda

V jaké kondici je český film? Na jaké bariéry tvůrci narážejí? Filip Titlbach si pozval hosty z filmového průmyslu.

Hospodský kvíz v režii Studentského filmového klubu

24.9. od 19:00, univerzitní kavárna Družba

Oblíbená vědomostní týmová hra tentokrát na filmové téma! Víte víc než vaši soupeři?

Nova 30 let

22.9. v 14:30, Kopeckého sady

Oslavte 30. narozeniny TV Nova. Těšit se můžete na autogramiády, talkshow nebo koncert. Své kulinářské umění přímo na místě předvedou vítězové soutěže MasterChef – vařečky se chopí Besky, Roman Staša a Honza Albrecht. Můžete se zastavit i na kus řeči za vašimi oblíbenými sousedy z Ulice, která letos slaví 20 let. Odpolednem vás provede Linda Nguyenová.

Plzeňský festival vína 2024

20. a 21.9. od 13:00 do 22:00, Kopeckého a Smetanovy sady

Do Plzně se opět sjedou vinaři z různých koutů Čech a Moravy, aby zde představili to nejlepší ze své aktuální produkce. Něco dobrého k zakousnutí si můžete ulovit v některém z food trucků či stánků se širokou nabídkou pokrmů vhodných k vínu. Kromě toho se můžete těšit na bohatý kulturní program.

Debaty a diskuse k filmům

od 20.9. do 25.9.

Diskuse o promítaných filmech k našemu festivalu prostě patří! Letos se můžete těšit na nový koncept debat pořádaných ve festivalových kinosálech ve spolupráci s našimi partnery Aras, Dafilms, Film a doba, Paměť národa a Girls in Film. Více informací najdete v programu na našem webu nebo v aplikaci.

Speciální projekce Vln v Českém rozhlase Plzeň

23.9. od 17:00, Český rozhlas Plzeň

Speciální projekce filmu Vlny přímo v Českém rozhlase Plzeň ve spolupráci s Českým rozhlasem, Pamětí národa a Regionální filmovou kanceláří Plzeňského kraje. Kromě filmu se můžete těšit na prohlídku budovy a debatu s pamětníky, jak to v plzeňském rozhlase vypadalo v roce 1968.

kapacita: 90 míst, cena 200 Kč

Prima zábava s televizí Prima

Zábavu si užijete i díky televizi Prima, která je od letoška hrdým partnerem Finále+, jež zajišťuje všechny naše neziskové aktivity. Kromě toho zajistí například fotokoutek před festivalovým centrem, ze kterého si odnesete originální video vzpomínku nebo si před vybranými projekcemi můžete vytočit Prima ceny na kole štěstí. Nově také můžete na televizní obrazovce živě sledovat slavnostní předání Zlatých ledňáčeků, které bude na Primě dostupné přes červené tlačítko HbbTV.

Večerní party

Za hudbou nemusíte vyrážet daleko. Od pátku do neděle a ve středu ožije hudbou kavárna Měšťanské besedy. O dlouhou party se postarají prověření DJové.

Síla ženského pohledu: nová sekce ukazuje, proč na něm záleží

V programu 37. Finále jsme pro vás připravili zcela novou sekci Ženy a film, a to ve spolupráci s platformou Girls in Film Prague. V rámci čtyř programových bloků vám představíme zajímavé filmařky různých profesí – kameramanku Kláru Belicovou, režisérku Dianu Cam Van Nguyen, herečku Alžbětu Malou a producentky Julii Markovou Žáčkovou a Dagmar Sedláčkovou, které založily českou odnož platformy Girls in Film. Zároveň vám přiblížíme inspirace těchto žen v česko-slovenské kinematografii.

„Když jsme se někdy záhy po minulém ročníku začali v rámci festivalu bavit, že bychom rádi poskytli větší prostor zajímavým českým filmařkám různých profesí, bylo nasnadě spojit síly s Girls in Film. Jejich podpory začínajícím filmařkám si nesmírně vážíme, myslím, že se jim podařilo vytvořit kolem sebe sebevědomou komunitu filmových profesionálek, a měli jsme velkou radost, že se spoluprací s Finále souhlasily,” vysvětluje umělecká ředitelka Finále Lenka Tyrpáková.

Vybrané filmařky měly volnou ruku, aby si vybraly každá jeden český či československý film, na němž se podílela další žena, která je nějakým způsobem inspirovala, ovlivnila nebo si zkrátka velmi váží její práce. V rámci industry programu spolu s Asociací producentů v audiovizí také představíme výsledky výzkumu Ženy v audiovizuálním průmyslu: hraný film a debatu na toto téma.

A na které filmy v sekci **Ženy a film** se tedy můžete těšit? Kdo jsou inspirativní ženy, které ovlivnily námi oslovené filmařky?

Kameramanka **Klára Belicová** představí **Adélu Babanovou** a pásmo jejich tří krátkých filmů Neptun, Zákon času a Návrat do Adriportu: „Tvorba Adély Babanové mě přitahuje svou tematikou, ať už se jedná o absurditu komunistické propagandy v krátkém mysteriózním filmu Neptun, nebo

téma osobní i umělecké integrity v rámci partnerského vztahu s druhým umělcem, rozpracované v multiekranovém uměleckém projektu Zákon času. Její filmy se navíc vyznačují zcela ojedinělým narativem a vytříbeným vizuálním stylem,” říká Klára.

Režisérka a výtvarnice **Diana Cam Van Nguyen** zvolila jako svou inspiraci producentku **Pavlu Janouškovou Kubečkovou** a film Jednotka intenzivního života, který produkovala. „Pavla Janoušková Kubečková je pro mne inspirací nejen díky své filmové produkční kariéře. Stojí za výrazně úspěšnými projekty jako Pustina, Podezření, Hořící keř anebo za vybraným dokumentárním filmem Jednotka intenzivního života. Pavla je pro mne vzorem především jako člověk. Obdivuji její rozhodnutí nepokračovat v producerské kariéře, kdy ji dravé filmové prostředí spíš bralo, než dávalo. Pavla pro mne ztělesňuje myšlenku, že producenti nemusejí mít ostré lokty, aby dosáhli svých cílů, a že stojí za to dělat věci, které mají smysl, i když to trvá dlouhá léta. Vnímám z ní křehkost a sílu zároveň a odvahu otevřeně mluvit o důležitých tématech. Film Jednotka intenzivního života je příkladem smysluplného filmu plného citlivosti k vybranému tématu. Za tímto celovečerním dokumentem stojí také režisérka Adéla Komrží, které si také nesmírně vážím,” shrnuje Diana.

Herečku **Alžbětu Malou** inspiruje **Tatiana Dyková** a uvede film Indiánské léto, v němž herecky debutovala. „Tatiana Dyková je pro mne zástupkyní naprosto uvěřitelného, civilního a mimořádného herectví. Každá její postava pro mne vždy nesla vnitřní rozpory a něco nevysloveného. Umí být silná, ale někde vzadu křehká. Záludná, ale někde vzadu zraněná. Vždy, když ji sleduji, mám pocit, že jsem u ní blízko, a ráda bych věděla, co se jí někde hluboko uvnitř děje. Má v sobě jako herečka přitažlivost, která podle mne posune každý příběh. Navíc její herectví není obecné, je vždy konkrétní a hloubkové. Zajímalo by mě, jak se jí pracovalo například při natáčení filmu Indiánské léto a jak se v době, kdy začínala, jako žena ve filmovém prostředí cítila,” popisuje Alžběta. A proč si vybrala zrovna Tatianin herecký debut? „Film Indiánské léto je pro mne snímek výjimečný v několika aspektech. Jedná se o coming of age příběh, kterému vévodí dvě ženské hrdinky – velmi citlivě a civilně ztvárněné Klárou Issovou a Tatianou Dykovou. Přitom je režisér Saša Gideon sleduje s obrovskou citlivostí, respektem a intuicí.

Činí tak s lehkostí a dává situacím svůj čas. Obdivuju poetiku tohoto filmu – jeho výstižný letní nádech, atmosféru mládí, jednoduchost a přitom přesnost, cit pro barvy a celkový vizuál. Myslím, že Indiánské léto je film nejen na svou dobu neobyčejný a může být inspirativní i pro dnešního tvůrce. Jeho obrazy ve mně rezonují už několik let a moc ráda bych tu viděla víc obyčejných příběhů, které jsou ale nakonec ty nejpravdivější,” dodává.

Producentky **Julie Marková Žáčková** a **Dagmar Sedláčková** z Girls in Film představí režisérku **Evu Sadkovou** a její Proměny nože. „Naší prvotní myšlenkou bylo najít neznámou producentku, která působila třeba v 60.-70. letech. V tomto jsme ale nebyly moc úspěšné (producenti byli opravdu převážně jen muži). Během rešerše jsme ale narazily na režisérku Evu Sadkovou, která působila především jako televizní režisérka a natočila přes 150 televizních inscenací (!). Zarazilo nás, že i přes svoji aktivitu jsme o ní během našich studií na FAMU nebo na Filmové vědě skoro neslyšely – není součástí stálého kurikula tak jako její mužští současníci. Vybraly jsme její film Proměny nože (1969) v hlavní roli se skvělou Ivou Janžurovou, protože nám přišel velice aktuální – vypráví příběh servírky v motorestu, která sní o lepším životě a především o velké lásce. Skrze situace, které v motorestu zažívá (především díky otravným mužským návštěvníkům, kteří jí nedají pokoj) film tematizuje postavení žen ve společnosti, které je aktuální i padesát let po jeho vzniku,” sdělily.

3 otázky pro Girls in Film

odpovídají Julie Marková Žáčková a Dagmar Sedláčková

1. Založily jste českou pobočku Girls in Film – co vás k tomu vedlo a jste nějakým způsobem propojeny se zahraničními odnožemi této platformy?

Dlouhodobě jsme pozorovaly nepoměr v zastoupení žen (a dalších minorit) vs. mužů ve filmu. Obě jsme studovaly produkci a na začátku kariéry jsme neměly žádné ženské producentské vzory, které bychom mohly následovat, které by nás inspirovaly. Měly jsme občas až pocit, jako bychom pro tu práci snad neměly ty správné předpoklady. Podobně to vnímaly i naše další kolegyně aspirující filmařky, které např. již při škole zrazovali profesori od technických profesí nebo vysokých kreativních pozic. Na začátku jsme chtěly čistě jen otevřít tuto debatu v rámci českého filmového průmyslu, zjistit, jak na tuto problematiku reagují ostatní, jestli také vnímají překážky k tomu, aby se staly uznávanými filmařkami. Chtěly jsme taky sbírat data např. absolventek vysokých filmových škol, projektů podpořených Státním fondem kinematografie a jejich následné uplatnění v realitě. Postupně jsme se od debaty přesunuly ke konkrétním strategiím, aktuálně se např. věnujeme organizaci mentoringového programu určeného začínajícím filmařkám bez kontaktů ve filmovém průmyslu.

S ostatními odnožemi naší platformy jsme v kontaktu poměrně často, sdílíme zkušenosti a chystáme i společně pořádání akcí. Např. londýnská platforma (která byla úplně první, která vznikla) je v Anglii opravdu uznávanou institucí, která spolupracuje aktivně s lokálními značkami a produkcemi a má možnost i nějakých menších kreativních grantů atd. I toho bychom chtěly v Čechách a na Slovensku dosáhnout.

2. Co říkáte na propojení Girls in Film a Finále Plzeň?

Z propojení máme velkou radost. Finále Plzeň vnímáme jako důležitou akci, na které je možné si vždy během pár dní udělat poměrně plastický obrázek o stavu tuzemské filmové a televizní produkce. Navíc tu potkáte i řádu filmových profesionálů a je to skvělá možnost, jak osobně probrat vše, na co během roku v Praze nenajdete čas.

Není lepší místo na debatu o tom, jak napravit postavení žen, non-binary a trans lidí v českém filmu, než právě zde!

O čem by se mělo v souvislosti s ženami – filmařkami více mluvit, ale třeba se to zatím neděje?

Máme radost, že za poslední roky došlo k určitému posunu a téma postavení žen u filmu se stalo součástí veřejné debaty. Teď je ale důležité, aby to jen u toho neskončilo a abychom začali společně pracovat na konkrétních krocích, které povedou k nápravě.

Navíc data mluví jasně – pořád čelíme nedostatečnému zastoupení žen v klíčových tvůrčích nebo i technických pozicích, jako jsou režisérky, kameramanky nebo scénářistky a osvětlovačky.

Filmové prostředí má obecně velmi nízkou dostupnost. Pokud nejste z hlavního města, nebo jste neměli to štěstí, že jste studovali na některé z filmových škol, je pro vás extrémně těžké najít cestu k filmu. Za obzvlášť důležité považujeme proto mentoringové programy a vzdělávací iniciativy, které mohou pomoci nové generaci filmařek začít sbírat zkušenosti a především tolik potřebné kontakty. Ostatně v řadě evropských zemí je mentoring už běžnou praxí napříč různými odvětvími průmyslu.

Vyšším zastoupením žen u českého filmového

průmyslu podpoříme tematickou různorodost, kdy filmařky přinášejí na plátno unikátní příběhy a perspektivy. Přesto ženy často pracují s nižšími rozpočty než jejich mužští kolegové a obecně získávají na své projekty nižší grantové podpory. Transparentnější rozdělování finančních prostředků by mohlo pomoci příležitosti vyrovnat.

Stejně tak je důležité začít řešit rovnováhu mezi prací a soukromým životem, aby byly podmínky pro matky v filmovém průmyslu příznivější. Je třeba jejich potřeby zohledňovat při práci a celkovém plánování. Je to náročné, ale jde to.

Jen otevřenou diskusí o těchto tématech dosáhneme větší rovnosti a diverzity v českém filmu.

Vienna House Easy by Wyndham Pilsen je hlavním hotelovým partnerem filmového festivalu **Finále Plzeň 2024**.
Přejeme vám krásné **zážitky!**

Více informací o hotelu:
Viennahouse.com

UŽIJTE SI FILMOVÝ FESTIVAL naplno!

Festival pro celou rodinu

Na Finále si přijdou na své i děti! Nejmenší diváky potěší minikino v klidném prostředí přímo za festivalovým centrem v Měštanské besedě, kde na ně čeká pestrý program plný oblíbených večerníků, které mohou znát z ČT :D, a kde si mohou malovat a hrát. S většími dětmi pak určitě navštívte některý z nových českých animovaných filmů nebo hranou pohádku Tři zlaté dukáty a užijte si společně tu pravou festivalovou atmosféru. O víkendu proběhnou po projekcích rodinných filmů také tvořivé workshopy.

Minikino pro nejmenší

Dětské minikino ve spolupráci s Děčkem nabídne klidné prostředí jen pár kroků od nejrušnějšího festivalového dění. Promítat v něm budeme večerníčky České televize jako Čtyřlístek, Viky, sůva z nudlí nebo třeba Zahrádka pod hvězdami II. Úplní filmoví začátečníci si v hlídaném dětském koutku mohou kromě sledování krátkého pásma pohádek nakreslit obrázek oblíbené postavičky, kterou znají z obrazovky.

Rodinný filmový zážitek

Se staršími dětmi můžete vyrazit do kina na animované filmy, jako jsou Život k sežrání, oblíbené Mlsné medvědí příběhy, na exkluzivní předpremiéru Velkého pána nebo na hranou pohádku Tři zlaté dukáty. O festivalovém víkendu se navíc vaše ratolesti mohou po skončení projekce zúčastnit navazujících tematických workshopů a filmový zážitek tak v sobě ještě nechat dozrát. A hlavně se skvěle pobavit! Workshopy trvají přibližně 30 minut a jsou zdarma, jen pozor, kapacita je omezená. Partnerem rodinného filmového programu je Městský obvod Plzeň 4.

Život k sežrání

Kristina Dufková

Dvanáctiletý Ben tráví dny podobně jako jeho vrstevníci. Hraje s kamarády v kapele, ale ze všeho nejradši pobývá v kuchyni a své kulinární výtvořky pak s láskou konzumuje. Po návratu z prázdnin se však ukáže, že ručička na váze už překročila alarmující hranici. Ben začíná s podporou kamarádů svádět boj s nadváhou a zároveň prožívá první okouzlení... Animovaný celovečerní debut Kristiny Dufkové je adaptací populární stejnojmenné knihy spisovatele Mikaella Olliviera. Stejně jako francouzská předloha s nadhledem a humorem otevírá závažnější témata, ve filmu pak doplněná o okouzující hudební složku, za níž stojí Michal Novinský a Jiří Macháček. Život k sežrání měl premiéru na prestižním festivalu animovaných filmů ve francouzském Annecy, z nějž si odvezl cenu ze soutěže Contrechamp.

Mlsné medvědí příběhy: Na pól!

Kateřina Karhánková, Alexandra Májová

Medvědí přátelé se vrací v pokračování úspěšného animovaného příběhu. Co se stane, když se medvědi rozhodnou neuložit k zimnímu spánku? Čeká je velké dobrodružství – cesta na nanukový festival a možná také setkání s řadou roztočivých postaviček. Za výtvarnou stránkou a podobami zvířátek stojí stejně jako v případě knižní předlohy Kateřina Karhánková a Filip Pošivač (Tonda, Slávka a kouzelné světlo).

Velký pán

Radek Beran

Malý pán se po devíti letech vrací na plátna kin, ale už stihl vyrůst. V novém loutkovém dobrodružství musí čelit tajuplným jeleňákům, kteří se z ničeho nic zjevují v okolních lesích. Při záchraně svých přátel a milované Majolenky musí sobě i ostatním dokázat, že se z něj stal Velký pán. Režisér Radek Beran navazuje na tradici českého a slovenského loutkářství v kombinaci s bohatým přírodním světem.

Tři zlaté dukáty

Mariana Čengel Solčanská

Jednou za sto let se zakletá Julie vrací do světa živých. Vysvobodit ji mohou pouze tři zlaté dukáty, které nabízí kolemjdoucím. Zbývá jí ale už jenom jeden a její poslední nadějí se stává pastýř Juraj. Tři zlaté dukáty vznikly ve slovensko-české koproduci jako součást trendu svátečních TV pohádek. Na filmových cenách Slnko v sieti byly nominovány v kategorii Nejlepší televizní film/minisérie/seriál.

Díky ceně z karlovarského filmového festivalu a natáčení s Alicí Nellis a Jiřím Havelkou mám k Česku blízký vztah

Od dětství věděla, že se chce stát herečkou, a přes veškerá úskalí této profese zůstává herectví její vášní. Herečka a letošní členka mezinárodní poroty celovečerních hraných a animovaných filmů Mariam Khundadze získala v roce 2021 ocenění za roli ve filmu Vlastní pokoj na Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech a čeští diváci ji brzy uvidí na obrazovkách v novém seriálu FTV Prima Náhradníci. Svěřila se nám se svými zkušenostmi se spoluprací s českými tvůrci a s výzvami, které herecké řemeslo přináší. Jaký je její pohled na českou a gruzínskou kinematografii a jak se těší na svou roli porotkyně?

Co vás na herecké profesi nejvíc baví a co je naopak nejtěžší?
Myslím, že jsem vždycky věděla, že chci být herečkou. Od malička jsem ráda zpívala a tančila a byla jsem fascinována lidmi a jejich různými povoláními a tím, jaké mají různé charakteristické rysy. Vzpomínám si, že jsem jeden den chtěla být lékařkou v bílém plášti a druhý den učitelkou, klavíristkou nebo novinářkou v obleku. Když jsem vyrostla, uvědomila jsem si, že všechny tyto role se spojují v jedné práci: herectví. Nejvíce se mi na něm líbí jeho různorodost. Miluji to rozechvění z toho, že nevím, jaká bude má další role a z různých světů, do kterých mohu vstoupit a stát se jejich součástí. Tatáž nepředvídatelnost je na tom ale zároveň i to nejtěžší. V posledních několika letech jsem působila v Londýně a nejistota, kterou sebou herectví přináší, je náročná. Je opravdu těžké nevědět, jaká nabídka přijde příště a jestli přijde a udržovat si herecké dovednosti mezi jednotlivými projekty je náročné.

Na 56. ročníku Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary jste vyhrála cenu pro nejlepší herečku za roli v německo-gruzínském filmu Vlastní pokoj. Jak jste to prožívala?
Byl to pro mne neuvěřitelně výjimečný zážitek a pokaždé, když si na něj vzpomenu, mám na tváři široký úsměv. Vlastní pokoj se natáčel během pandemie prakticky s nulovým rozpočtem. Původně jsme začínali jako krátký film, ale vyvinul se v celovečerní. Jednalo se o malé natáčení, kde bylo jen pět nebo šest lidí, což vytvořilo velmi komorní atmosféru. Postavy ve filmu byly dost realistické, a to nejen pro diváky v Gruzii, ale na celém světě, protože mnoho lidí zažilo, že během pandemie uvízli ve společném pokoji.
Festivalové dny byly nezapomenutelné – díky pěkným ohlasům i skvělému publiku. Upřímně řečeno, nikdo z nás nečekal, že získáme ocenění takovým způsobem, jakým se to stalo. Bylo neskutečné stát na pódiu s Taki (pozn. red. Mumladze, herecká kolegyně) a prebrat Křišťálový glóbus od Benicia del Tora! Po karlovarské premiéře se film dostal do povědomí kritiků a dramaturgů. Byl promítán téměř na všech kontinentech a získal několik cen v Německu, Irsku a Itálii. Britský filmový institut jej dokonce zařadil mezi 50 nejlepších filmů roku.

Ztvárnila jste postavu náhradní matky v TV seriálu Náhradníci pro Prima TV. Jaká byla vaše spolupráce s českými herci Janou Plodkovou a Kryštofem Hádkem a s režijním duem, které tvořili Alice Nellis a Jiří Havelka?
Především mi bylo ctí pracovat s tak úžasnými herci a režiséry. Sledovat jejich práci byla radost. Kromě profesionality a talentu jsou to tak skromní a milí lidé, což není v herecké branži vždy běžné. Jana a Kryštof byli neuvěřitelně vstřícní a ochotní. I když jsem byl na place jediná cizinka, nikdy jsem se necítila nepatříčně. A myslím si, že Alice Nellis je idol a český národní poklad a Jiří Havelka talentovaný režisér, se kterým bylo úžasné pracovat.

Většina mých replik byla v češtině, což je jazyk, který neovládám (i když jsem se ho teď trochu naučila), a když jsem s ním měla problémy, všichni mě podporovali. Jana Plodková mě seznámila i s českým diva-

dlem. Je neuvěřitelná divadelní herečka a já jsem její velká fanyнка. Díky ní jsem si zamilovala Divadlo Na Zábradlí.

Jak k vám nabídka na roli v českém seriálu vlastně přišla?
Byla to nečekaná šťastná náhoda. K roli jsem se dostala díky filmu Vlastní pokoj. Doporučila mě gruzínská asistentka Alice Nellis, když Alice hledala herečku z Gruzie. Alice a producent Ondřej se se mnou spojili a požádali mě o schůzku přes Zoom. Zábavné bylo, že jsem v té době cestovala do Prahy z festivalu Crossing Europe v rakouském Linci. Tak jsme se sešli osobně, příjemně si popovídali a hezky si to všechno sedlo.

Jak byste porovнала českou a gruzínskou kinematografii? Všimla jste si třeba při své nedávném českém natáčení nějakých rozdílů v práci filmových štábů?
Česká kinematografie je rozsáhlejší než gruzínská, má zřejmě více financí a větší rozsah své produkce. Z mého pozorování však mají i něco společného. V obou zemích se profesionálové z oboru docela dobře znají, často pracují se stejnými lidmi a štáby. Tento smysl pro komunitu mi připadal velmi gruzínský, protože náš filmový průmysl je malý a úzce propojený.

Devadesátky aneb Hledání „nové“ filmové řeči

Na snímky z 90. let minulého století můžeme dnešní optikou směle nazírat jako na filmy pro pamětníky. První porevoluční dekáda však také přinesla ohromnou směsici různých žánrů, ohlédnutí a vizí, protože filmařům byla nabídnuta takřka absolutní tvůrčí svoboda. To s sebou přineslo vznik celé řady bizarních filmů (Divoké pivo, Trhala fialky dynamitem), prvních pokusů o vypořádání se s minulostí (Vracenky, Jen o rodinných záležitostech), ale také snímků, které publikum přijalo s větší či menší dávkou kontroverze. A právě dvěma z nich se chceme letos věnovat. Oba jsou z počátku devadesátých let, oba po svém vypovídají o tehdejší atmosféře. Jeden od druhého se výrazně liší, ale cosi je také spojuje. Oběma filmům budou předcházet lektorské úvody, které je zasadí do tehdejšího sociopolitického kontextu a nabídnou možná trochu jiný pohled na audiovizí počátku 90. let.

Dědictví aneb Kurvahošigutntág
Věra Chytilová, 1992

Snímek vzbudil po své premiéře značné kontroverze. Kritici obviňovali režiséru Věru Chytilovou z podbízení publiku, rezignace na uměleckou stránku řemesla, zvlgárnění a (ti méně radikální) z přímočarosti, která nekomunikuje s její předchozí tvorbou. S odstupem 32 let jsou ohlasy diváků (i kritiků) značně jiné. Ukázalo se, že Chytilová natočila suverénně nejlepší snímek, který se dotýkal témat restitucí, privatizací a rychlého zbohatnutí. Film navíc dokazuje, že je často potřeba nevynášet rychlé soudy, ale počkat na ně až s odstupem několika let či dokonce dekad. Na ČSFD je v současnosti hodnocen 80 % a je 127. nejoblíbenějším filmem. To samozřejmě není nijak kvalifikovaný pohled, nicméně určitě je to měřítko, které nelze opomíjet.

A co vy a české filmy? Znáte nějaké?
Většinu českých filmařů bohužel tolik neznám, ale jsem velkou fanynkou Věry Chytilové a Miloše Formana, zejména jeho raných filmů. A samozřejmě znám i tvorbu Alice Nellis a Jiřího Havelky. Velmi se tedy těším na plzeňský filmový festival, kde se budu moci ponořit do současné české filmové scény a lépe ji poznat z jiné perspektivy.

Jak se těšíte na to, že jste letos členkou poroty na Finále Plzeň? Pokud se nepletu, je to vaše první zkušenost s porotcováním...
Ano, v porotě jsem poprvé a moc se na to těším, ale zároveň jsem i nervózní. Vždycky jsem milovala a sledovala co nejvíce filmy, byla jsem cinefilka, navštěvovala jsem festivaly... Ale nikdy předtím jsem neměla tu zodpovědnost být členkou poroty. To, že je má premiéra v roli porotkyně právě na Finále Plzeň, pro mne znamená hodně – po ocenění z Varů a natáčení Náhradníků cítím, že mám s Českou republikou takové zvláštní propojení.

Jak jsem říkala, právě po festivalu v Karlových Varech se náš film výrazně zviditelnil. Proto cítím, že za působením v porotě a za tím, jaký film či režiséra vybereme, je značná zodpovědnost, protože festivalové ocenění může vybranému filmu přinést značnou pozornost a širší publikum. O Finále Plzeň jsem slyšela už tolik úžasných věcí a cítím se opravdu potěšena, že mohu být letos jeho součástí.

Jak budete filmy hodnotit?
V první řadě je budu hodnotit podle toho, jak na mne jako na diváka působí. Raději se na film dívám, aniž bych o něm nebo o jeho tvůrci cokoli věděla, což mi umožňuje prožít si ho nezatíženě. Až poté si prozkoumám osobnost režiséra a kontext příběhu, abych lépe pochopila souvislosti. Proto je pro mne zásadní počáteční emocionální dopad filmu, ať už vychází z dobře strukturovaného vyprávění, nebo z nekonvenčního vyprávěcího přístupu.
Oceňuji, když režisér respektuje inteligenci diváka, sám trochu ustoupí a vyžaduje od diváka „více“. Kromě toho je pro mne důležitým aspektem, jaký má režisér doopravdy vztah k tématu a příběhu, který za filmem stojí. Užívám si festivalové projekce v kinosálech, protože je možné cítit odezvu z publika. A právě ten společný prožitek přidává k hodnocení filmu ještě další vrstvu...

Slunce, seno, erotika
Zdeněk Troška, 1991

Poslední část filmového triptychu o rázovitých venkovských obyvatelích je ukázkovým příkladem toho, jak filmoví tvůrci nahlíželi na možnosti svobodné tvorby. Stát najednou nekladl žádné cenzurní překážky, nástup kapitalismu přinesl do té doby neznámou veličinu – potřebu komerčního úspěchu. Celá řada tvůrců se snažila zcela nepokrytě a všemi možnými (i nemožnými) cestami najít maximální počet diváků. Již oba předchozí snímky Slunce, seno a jahody a Slunce, seno a pár facek byly otevřené divácké, což je samozřejmě legitimní, ovšem teprve porevoluční pokračování nabralo na obhroublostí, buranství i nadbytečném zobrazování nahoty. Přesto lze právě tento snímek považovat za obraz tehdejší doby a nálad a za esenci porevoluční naivity. Monolog Heleny Růžickové, která zde mluví o vstupu do Evropy (aby svým pozdějším příklonem ke KSČM vyznávala pravý opak) je možná až symbolický.

Festivalové online ozvěny na dafilms.cz

26. 9. – 10. 10. 2024

Německé kino

Do českých kin a na naše televizní obrazovky se německé filmy příliš často nedostávají, což je škoda, protože německá kinematografie rozhodně má co nabídnout. Na Finále si tak můžete díky naší speciální sekci Německé kino rozšířit své divácké obzory!

Česko-německý fond budoucnosti

Deutsch-Tschechischer Zukunftsfonds

FilmFestival Cottbus

FILMFESTIVAL MAX OPHÜLS PREIS

Ve spolupráci s filmovým festivalem v Cottbusu a festivalem Maxe Ophülsa v Saarbrückenu jsme i letos připravili výběr celovečerních a krátkých snímků talentovaných německých režisérů a režisérek, které zaznamenaly úspěch i za hranicemi Německa.

Celovečerní filmy

Arthur & Diana

Sara Summa

ČESKÁ PREMIÉRA

Sourozenci Arthur a Diana se vydávají z Berlína na cestu rozhrkaným starým Renaultem. Cílem je Paříž, kde má auto projít technickou kontrolou, a velmi živým společníkem na cestě je jim Dianin dvouletý syn. Jak už to bývá, cesta neprobíhá úplně podle původního plánu a Arthura s Dianou čeká celá řada úskalí... Režisérka Sara Summa ztvárnila ve svém hravém, výrazně stylizovaném autofikčním filmu hlavní roli spolu se svým skutečným bratrem Robinem.

Dobré zprávy

Hannes Schilling

ČESKÁ PREMIÉRA

Leo je ambiciózní novinář, který odjel na pracovní cestu do Thajska, kde, jak doufá, se mu podaří získat materiál pro reportáž o povstalecké skupině na jihu země. V jeho úsilí mu pomáhá místní muž Mawar, toužící po lepší budoucnosti v Německu. Leo pevně věří, že reportáž může být průlomem v jeho kariéře, a bude se muset rozhodnout, jak daleko je kvůli ní ochoten zajít... Režisér Hannes Schilling ve svém debutu předkládá otázky spojené s novinářskou etikou i zamyšlení nad hranicí mezi ambicemi a morální odpovědností.

Prázdné sítě

Behrooz Karamizade

Mladík Amir je zamilovaný do Narges, dívky z dobře situované rodiny, a Narges jeho lásku opětuje. Místo čiré radosti ze společné lásky však jejich naděje na společnou budoucnost kalí pevně zakořeněná tradice a společenská hierarchie, která i v dnešní době výrazným způsobem ovlivňuje životy mladé generace Íránců. Pronikavé sociální drama debutujícího režiséra Behrooze Karamizadeha mělo premiéru v loňské soutěži mezinárodního festivalu v Karlových Varech, z něž si tvůrci odvezli druhé nejvyšší ocenění, zvláštní cenu poroty.

U nás jí říkáme Hanko

Grit Lemke

ČESKÁ PREMIÉRA

Za našimi severními hranicemi, na území Saska a Braniborska, žijí představitelé nejmenšího slovanského národa, Lužičtí Srbové. Režisérka Grit Lemke, sama spojená kořeny s lužicko-srbským prostředím, ve svém dokumentu, který je vůbec prvním filmem o tomto národě, zkoumá jeho tradice a zamýšlí se nad tím, co utváří jeho identitu. Prostřednictvím protagonistky Anny, lužickosrbsky Hanky, také ukazuje, jakým způsobem k sebeurčení přistupuje nastupující generace.

Krátké filmy

Čtvrtek

Maja Bresink

ČESKÁ PREMIÉRA

Otec po dlouhé době vyhledá svou dospělou dceru. Dlouho už se neviděli a jejich vztah má řadu trhlín. Je ale čtvrtek, den, kdy spolu chodívali na kebab, tak proč nezkusit na chvíli vrátit čas a hledat, zda mají ještě něco společného... Maja Bresink ve svém krátkém filmu zkoumá mezigenerační vztahy, neschopnost komunikace i očekávání, jimiž jsou tyto vztahy často zatíženy.

Nakonec všichni zpíváme

Katharina Schneckenhühl

ČESKÁ PREMIÉRA

Osmiletá Lilo by ráda konečně odložila plavecké rukávky. Kira by se ráda zdokonalila a plavala rychleji. Důchodkyně Frida pro změnu touží skočit z desetimetrové věže. Tři ženy různých generací, tři drobné příběhy zasazené do mikrosvěta plaveckého bazénu vyprávějí o překonávání vlastního strachu a o tom, jak se navzájem všichni ovlivňujeme.

Nenech to být

Antonia Lindner

ČESKÁ PREMIÉRA

Anouk a Amir jsou čerstvě zamilovaní a užívají si bezstarostné momenty svého vztahu. Když je cestou z prázdnin zastaví policie, jejich vztah je podroben zásadní zkoušce... Antonie Lindner natočila svůj krátký film Nenech to být v rámci studia na mnichovské filmové škole HFF a realistickým, civilně pojatým způsobem v něm zkoumá dynamiku partnerského vztahu i morální otázky.

Probuzení do ticha

Mila Zhluktenko, Daniel Asadi Faezi

ČESKÁ PREMIÉRA

Děti pobíhající mezi domy v paprscích slunce. Na první pohled běžný, všednodenní výjev, až na to, že skupinka ukrajinských dětí je v Německu se statutem uprchlíků proto, že v jejich zemi zuří válka. Zdánlivě bezstarostné okamžiky her tak narušují její dotyky v podobě telefonátů s jejich otci na frontě... Citlivě pojatý, poetický dokument Mily Zhluktenko a Daniela Asadi Faeziho Probuzení do ticha měl premiéru na festivalu Berlinale.

Ptáme se našich hvězdných hostů:

Proč přijet do Plzně na Finále? Máte nějaké své doporučení na český film z poslední doby, který by si festivaloví návštěvníci neměli nechat ujít?

Jana Plodková, herečka

Finále je mimořádný festival českého filmu, přátel a setkání. Jeho atmosféra je natolik nakažlivá, že není možné ho minout. Divákům bych doporučila nový film Jirky Havelky, natočený podle skutečné události, Zahradníkův rok. Je to Jirkův třetí film a opět je jiný. Poetický. Velmi přesně ukazující boj člověka se systémem, který je přes všechny možné paragrafy neprůstřelný a nebere v potaz lidský aspekt. Film stojí za to vidět na plátně, protože jen tak spatříte herecké nuance v očích Oldřicha Kaisera.

Václav Neužil, herec

Plzeň v době Finále zásadně ožívá a má svou velikostí krásnou atmosféru; i díky hostům, kteří přijíždějí, a šťastným Plzeňákům, kteří oceňují, že se v jejich městě něco děje. Naposledy se mi líbil Citlivý člověk. Spoustu novějších filmů musím teprve zhlédnout.

Jan Hřebejk, režisér

Za poslední rok jsem viděl celou řadu českých filmů. Musím říct, že tu máme teď dobrou mladou generaci filmařů. Kdybych měl jmenovat jen jeden film, tak Mord Adama Martince. Myslím, že to je výjimečný film. Adam nejen tím, že si vzal Toničku Formanovou, pokračuje v tradici formanových filmů, kde výborně hrají neherci – v tomhle konkrétním případě jeho táta, jeho výkon je fenomenální. To se mi strašně líbilo! Pak se Jirkovi Mádlovi povedly Vlasy a Jirka Havelka si jede svou linii konceptualistických filmů. Těším se taky na řadu dokumentů. A určitě jsem na nějaký svůj tip zapomněl, hodně jsem teď sám natáčel. Když točím, tak sice chodím pořád do divadla, ale filmy doženu až po konci natáčení.

Petr Vančura, herec

Jediné, co jsem za celý rok viděl, byl film Tonda, Slávka a kouzelné světlo a bylo to tak hezké, že jsem brečel krásou. Pak už jsem ani nemusel brečet, že jsem nic jiného neviděl. Nebyl čas, televizi nemám a když mám volno, tak koukám jen tak do blba. Řekl bych, že jsem tedy ukázkový příklad člověka, který by si festival mohl užít. Nakoukám, co jsem neviděl a ze zkušenosti z minulých let vím, že vždy žasnu, kolik dobrého se urodilo. A těším se na MORD od Adama Martince. Je to můj soused, je to šikulka, pomohl mi doma nainstalovat třicetkilový obraz a líbí se mi ten název. Juch do kinečka.

Váš životní film:
Jedna klapka, menší náklady.

Oficiální pojišťovna
Finále Plzeň

PVZP

Krašovská
Aktivní centrum Plzeň

Obytná zóna
Sylván a.s.

VOLNÝ ČAS PRO VŠECHNY GENERACE
prostor sportu, tance a umění

www.krasovska.cz @krasovska_plzen @krasovska30

Ze zákulisí londýnského Old Vic Theatre se dostal do filmového světa, kde se svou perfektně promyšlenou a pečlivou prací uspěl a sklídlil za ni ocenění jako Oscar či BAFTA. Kostýmy navrhoval třeba pro historické filmy Vévodkyně, Jana Eyrová, Amonit, Poslední skotský král či akční sci-fi Dredd. Britský kostýmní výtvarník Michael O'Connor je jedním z letošních členů mezinárodní poroty celovečerních hraných a animovaných filmů. V rozhovoru nám prozradil více o své profesi a také, jak se těší do Plzně.

Co vás vlastně přivedlo k profesi kostýmního výtvarníka?

Původně mě zajímala fotografie, ale úplně mi to nesedělo. Vždycky mě bavilo oblečení, historie a design obecně, takže když mi bylo dvacet let, rozhodl jsem se jít k divadlu a začal jsem působit v kostýmním oddělení v divadle The Old Vic Theatre v Londýně.

A jak jste se od divadla dostal k filmu?

Mé působení v The Old Vic bylo krátké, pracoval jsem na inscenaci hry Terence Rattigana Ross a poté jsem odešel pracovat do velké londýnské kostymérské firmy Bermans and Nathans, která se již více než sto let zabývala výrobou kostýmů pro divadlo a film. Pomáhal jsem tam zavedeným kostýmním výtvarníkům a dodával jim pánské oblečení ze skladu. Nakonec jsem se stal vedoucím oddělení. Po šesti letech jsem se rozhodl odejít na volnou nohu a hledal jsem práci u filmu na juniorních a asistentkých pozicích. Pracoval jsem pak jako asistent kostýmního výtvarníka u různých filmů pro návrháře, které jsem poznal již dříve.

Získal jsem spoustu zkušeností a občas jsem byl přizván, abych sám navrhoval kostýmy pro krátké filmy. Často to bylo za málo peněz nebo zcela bez honoráře. Získal jsem reputaci a chtěl jsem dál navrhovat filmové kostýmy samostatně.

Navázal jsem kontakty s mladými producenty a dalšími filmaři a nakonec jsem byl požádán, abych se setkal s režiséry nízkorozpočtových fil-

mů. Jedním z těch významnějších byl Poslední skotský král režiséra Kevina Macdonalda. Úspěch toho snímku vedl k nabídkám na další zajímavé filmy, jako například Vévodkyně, za kterou jsem měl to štěstí získat Oscara.

Pracoval jste na kostýmech u filmů různých žánrů, od historických dramát až po sci-fi. V kterém z nich se osobně cítíte nejlépe a proč?

Pokud se mám rozhodnout mezi sci-fi a historickým dramatem, tak volím historické drama, protože jde o už zmíněnou kombinaci historie, umění, designu.

Jak postupujete, když přijmete nabídku na nový film? Máte nějaký svůj osvědčený postup, kde při tvorbě nových kostýmních návrhů začít?

Když začínám pracovat na novém filmu, tak první, co udělám, je detailní průzkum dané doby a tématu. Ve většině případů je to poměrně rozsáhlá a podrobná práce, ale vždy příjemná a poučná. Člověk se vždycky dozví něco nového. Před tím, než vytvořím návrh kostýmů, je pro mne důležité plně pochopit dané období, kdy se příběh odehrává.

Jakým způsobem spolupracujete s ostatními členy týmu, jako je režisér a kameraman, aby kostýmy co nejlépe podporovaly vizuální a příběhovou stránku filmu?

Vždy se snažím co nejvíce spolupracovat s ostatními vedoucími dalších složek, nejdůležitější je pro mne kromě režiséra právě kameraman a také filmový architekt. Právě tyto profese dávají filmu silné vizuální a kreativní směřování a mé návrhy kostýmů by tedy měly být rozvíjeny v souladu s nimi. Například spolupráce s architektky Marií Djurkovic (film Neviditelná žena) a Anthonym Doddem Mantlem (Poslední skotský král) byla velmi tvůrčí, což je na obou zmíněných filmech znát.

Jak už jste zmínil, získal jste Oscara za nejlepší kostýmy pro film Vévodkyně a byl jste nominován i na další prestižní ceny. Jaký význam pro vás tato ocenění mají a ovlivnila nějakým způsobem vaši kariéru? Nemyslím si, že ocenění sama o sobě jsou příliš důležitá. Nelze ale popřít, že mi Oscar za návrh kostýmů otevřel nové příležitosti, které bych jinak neměl.

Ovlivňuje nějak práci kostýmních výtvarníků používání nových technologií?

Jsem docela staromódní, pokud jde o nové technologie; dokonce stále kreslím tužkou na papír, a ne v počítači. Technologie mě zatím nijak výrazně neovlivnily, ale kdyby byly používány k navrhování kostýmů pro herce, byl bych znepokojen.

Finále pro neslyšící

Přístupnost je pro nás důležitá! Proto navazujeme na úspěšný loňský pilotní projekt Finále pro neslyšící a společně s organizací Tichý svět i letos připravíme několik filmů, jejichž projekci přizpůsobíme pro neslyšící a nedoslýchavé diváky. Stali jsme se tak prvním filmovým festivalem v ČR, který nabídl aktuální české mainstreamové filmy v bezbariérové formě. V sobotu opatříme filmy Vlasy, Zahradníkův rok a Ta druhá speciálně vytvořenými titulky pro neslyšící a zajistíme tlumočení debat s tvůrci do českého znakového jazyka. Jsme rádi, že jsou naše kinosály otevřené všem filmovým nadšencům. Aktuální informace k projekcím pro neslyšící hledejte na našem webu nebo na Instagramu @finaleplzen_proneslyšici. Letošní ročník Finále pro neslyšící probíhá v rámci Finále+ za podpory skupiny Prima.

Festivalové ozvěny na Dafilms.cz

Nestihli jste na festivalu zajít na všechny filmy, které jste chtěli vidět? Chcete si některý z nich pustit znovu? Také letos jsme společně s Dafilms připravili on-line festivalové ozvěny!

Rozhovory, reportáže a zprávy ze společnosti a kultury

Výročí 65 let od založení

Koupíte v trafice nebo na www.mojecasopisy.cz

Ještě nejsem, kým chci být
Klára Tasovská
2024

Život k sežráním
Kristína Duřková
2024

Manželé Stodolovi
Petr Hátle
2023

20 let České republiky v EU

Festival finančně podpořili

Partneři festivalu

Oficiální vůz

Oficiální festivalové taxi

Oficiální sekt

Oficiální pojišťovna

Hlavní partner doprogramu

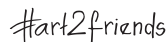
Hlavní partner Finále+

Generální mediální partner

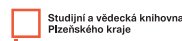
Mediální partneři

Hlavní mediální partneři

Partneři doprovodného programu

Partneři sekce Německé kino

Oficiální festivalové hotely

Oficiální kolo

Oficiální právní partner

Hlavní partner festivalových novin

Partner sekce Finále Plzeň pro neslyšící

Festival si váží spolupráce s:

